

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 18 ΜΑΪΟΥ 1996 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 2ο ● ΦΥΛΛΟ 54ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Στα γρανάζια των δικαστικών

κίνημα, καθώς δεν σηματοδοτήθηκαν μόνο από τη δική μας δράση, αλλά κύρια από την επέμβαση της εξουσίας και το μέγεθος της σύλληψης 530 ανθρώπων. Η ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής της τελευταίας περιόδου δεν είναι ένα συγκυριακό φαινόμενο που θα παρέλθει με το πέρασμα του χρόνου αλλά μια ουσιαστική επιλογή και βαθιά διαδικασία της εξουσίας για να μπορέσει τόσο να θωρακιστεί, όσο και να επιβάλει τις νέες μορφές κυριαρχίας που απορρέουν από την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση (π.χ. ελαστικές εργασιακές σχέσεις...) και τη σύνδεση με την παγκοσμιοποιημένη κυριαρχία και οικονομία (π.χ. οικονομικοί και πολιτικοί πρόσφυγες...). Καταστολή που δεν εκφράζεται βέβαια απλώς από τους μπάτσους, αλλά από ένα ολόκληρο θεσμικό πλαίσιο που ενοποιεί διαφορετικούς μηχανισμούς εξουσίας -εμπλέκοντας σ' αυτή τη διαδικασία και ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας- και θα παίξει πρωτεύοντα ρόλο στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα αυτής της χώρας στο μέλλον. Η απάντηση σ' αυτή την κατάσταση δεν μπορεί να είναι μόνο η κατακτημένη εμπειρία και πολύ περισσότερο δεν μπορεί, μόνος άξονας δράσης ενός χώρου -που θέλει να τον χαρακτηρίζει η οξυδερκής πολιτική σκέψη, η έμπρακτη αντίσταση, η αυτοοργανωτικότητα του και η φαντασία(στοιχεία που τα τελευταία χρόνια απουσιάζουν από τη δράση του, αλλά που δεν είναι ξεχασμένα)-

να είναι το δίπολο καταστολή-αλληλεγγύη.

Οι 530 συλλήψεις με τις πενιχρές -δυστυχώς- κοινωνικές αντιδράσεις που προκάλεσαν, απόκτησαν και μια νέα διάσταση με την αντιμετώπισή τους από τη δικαιοσύνη, ουσιαστικό μηχανισμό καταστολής και εξόντωσης. Είναι προφανές πως η δικαιοσύνη δεν μπορούσε να αντεπεξέλθει στο βάρος αυτών των συλλήψεων.

Ακολούθησε μια αυθαίρετη από κάθε άποψη διαδικασία. Κατακερμάτισε τους συλληφθέντες σε ομάδες των 10-15 ατόμων με ταξικά και κοινωνικά κριτήρια. Τους αντιμετώπισε στη βάση της συλλογικής ευθύνης, χωρίς μάρτυρες κατηγορίας και χωρίς ουσιαστικά να αποδεικνύεται η ενοχή έστω και ενός στις κατηγορίες που τους αποδόθηκαν. Τους έφτανε που συνελήφθησαν μέσα στο Πολυτεχνείο. Δεν είμαστε εμείς που θα αξιολογήσουμε τη δικαστική νομοτυπία και θα καταγγείλουμε τις δικονομικές υπερβάσεις. Ούτε θα επιδιώκαμε μια "τίμια δίκη". Κατανοούμε τη βαθιά ταξική θέση της δικαιοσύνης που βρίσκεται ξένη και εχθρική για το σύνολο της κοινωνίας. Θα αγωνιζόμαστε για την άρση της νομιμοποίησής να συνεχίζεται έστω και ένα αστικό δικαστήριο. Θα αγωνιζόμαστε για την απόδοση κοινωνικής δικαιοσύνης που θα ορίζεται και θα συμφωνείται από ελεύθερους ανθρώπους και θα απευθύνεται επίσης σε ελεύθερους ανθρώπους.

Στην πρώτη ομάδα των 137 συλλη-

φθέντων που πέρασαν αυτόφωρο χωρίς δίκη, επτά σύντροφοί μας καταδικάστηκαν σε 40 μήνες φυλακή χωρίς αναστολή. Από τότε ουσιαστικά βρίσκονταν σε καθεστώς ομηρίας. Τη Δευτέρα 13 Μαΐου άρθηκε το καθεστώς ομηρίας για την Τασία Βεζιρτζόγλου. Αυτή η σύλληψη ανοίγει ένα νέο κύκλο διώξεων και φυλακίσεων που αφορά, όχι μόνο τους υπόλοιπους έξι που κινδυνεύουν άμεσα με φυλάκιση αλλά και όλους εμάς που αγωνιζόμαστε ενάντια στο καθεστώς της μαζικής χειραγώγησης, της οικονομικής εξαθλίωσης και της εθνικής καθαρότητας. Η άμεση δράση μας, το άνοιγμα νέων μετώπων αγώνα, η έμπρακτη αλληλεγγύη μας σε κοινωνικούς χώρους και κοινωνικούς αγώνες, η συμμετοχή μας και οι πρωτοβουλίες μας σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης είναι όροι για τον τερματισμό των διώξεων και την απελευθέρωση της Τασίας Βεζιρτζόγλου, καθώς και όλων των πολιτικών κρατούμενων.

Γ.Κ.

Την Δευτέρα 13 Μαΐου συνελήφθη στο σπίτι της η Τασία Βεζιρτζόγλου, μία από τις 7 που καταδικάστηκαν για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου χωρίς αναστολή. Η Τασία καλείται να εκτίσει ποινή φυλάκισης 40 μηνών και είναι ήδη στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού.

Σε μια στιγμή που τα γεγονότα του Νοέμβρη του '95 είτε έχουν ξεχαστεί είτε είναι αδιάφορα για το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, η "δικαιοσύνη" μέσα από δίκες παρωδίες συνεχίζει να υπενθυμίζει ότι το δίκιο δεν κρίνεται στην δράση και τον αγώνα των αδικημένων, αλλά στα δικαστήρια. Αλλά ακόμα και κει φάνηκαν ση-

μεία άμβλυνσης αυτής της κατάστασης, αφού μετά τις βαριές καταδικαστικές αποφάσεις, επιβλήθηκαν τέσσερις μήνες φυλάκισης στο τελευταίο γκρουπ που δικάστηκε. Βέβαια αυτό δεν σημαίνει ότι το επόμενο γκρουπ θα έχει την ίδια αντιμετώπιση. Πιο πιθανό είναι πως η δικαιοσύνη θα συνεχίσει με εκδικητική μανία την εξόντωση νέων, καθώς και αγωνιστών συντρόφων.

Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου '95 έχουν έναν οριακό χαρακτήρα, όχι μόνο για το χώρο των αναρχικών-αντιεξουσιαστών και ενός δυναμικού κομματος της νεολαίας αλλά και ευρύτερα για το ανατρεπτικό κοινωνικό

Λευτεριά στο Γιώργο Μπαλάφα!

Εκδήλωση αλληλεγγύης στον Γιώργο Μπαλάφα και το Μωχάμεντ Χαμιντάν διοργανώνεται από την επιτροπή αλληλεγγύης την Πέμπτη 23 Μαΐου στην Πλατεία Κλαυθμώνος, όπου θα πραγματοποιηθεί συναυλία με τη συμμετοχή αρκετών συγκροτημάτων. Ο Μπαλάφας δικάστηκε για την υπόθεση της "γιάφκας" της οδού Καλαμά και καταδικάστηκε σε 10ετή φυλάκιση. Η καταδίκη αυτή επιτεύχθηκε, στην ουσία, έπειτα από απρόκλητη πίεση των Αμερικάνων, τόσο στις δικαστικές αρχές όσο και στο δικαστικό λόμπι του Αρείου Πάγου και του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Η πρόσφατη έκθεση του State Department αποδεικνύει περίτρανα τον αποκάλυπτο τρόπο επέμβασης των αμερικάνων στην υπόθεση Μπαλάφα κατονομάζοντας τον σαν πιθανό μέλος της 17 Νοέμβρη. Περσινή ανακοίνωση του State Department έκφραζε την ανησυχία και τη δυσάρεσκέιά του για την τότε αθώωσή του.

Η πρώτη δίκη του εκδικάστηκε από το Μικτό

Ορκωτό Κακούργιοδικείο Αθηνών το '94 και αθώωθηκε για περίπου 20 κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Έπειτα από αναιρέση που άσκησε ο εισαγγελέας, ο Μπαλάφας, ξαναδικάζεται από το τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων και καταδικάζεται. Καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης αυτής, ήταν φανερό ότι το δικαστήριο επεδίωκε την καταδίκη του Μπαλάφα. Αν και ο εισαγγελέας έκανε αθωωτική πρόταση, το δικαστήριο καταδίκασε γιατί έπρεπε να καταδικάσει. Αξίζει εδώ να θυμηθούμε ότι για την ίδια υπόθεση (της γιάφκας της οδού Καλαμά) είχαν δικάσει, το '88, ο Μάκης Μπουκουβάλας, και η Βαγγελιώ Βογιατζή και είχαν αθωωθεί. Αυτή τη στιγμή καλείται να εκδικαστεί ξανά το σύνολο των κατηγοριών από τρία διαφορετικά δικαστήρια. Ο Μπαλάφας ζητάει να εκδικαστεί το σύνολο των κατηγοριών από ένα μόνο δικαστήριο. Είναι προφανές ότι αυτή η εξέλιξη (με τα τρία δικαστήρια) δεν ευνοεί την υπόθεσή του και αφήνει περιθώρια για ω-

μές παρεμβάσεις.

Ο Μπαλάφας αποτελεί το άλλοθι των δικαστικών αρχών του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης και της πολιτικής ηγεσίας για την επίδειξη αντιπροκρατικού έργου. Τόσα χρόνια έπρεπε να βρεθεί κάποιος και να πληρώσει για όλα. Ταυτόχρονα, η επιχειρούμενη αναβάθμιση της αστυνομίας και γενικότερα της κρατικής καταστολής σε συνδυασμό με την ανάπτυξη μιας δικαστικής χούντας, βρίσκουν, και μέσα από την υπόθεση Μπαλάφα, τον τρόπο και τα μέσα για την περιστολή των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την σκλήρυνση του τρόπου απονομής δικαιοσύνης, της συλλογικής ταύτισης του αντικαπιταλιστικού χώρου με την ταμπέλα του τρομοκράτη.

Είναι απαραίτητη η ανάπτυξη ενός κινήματος αλληλεγγύης απέναντι στον Μπαλάφα όχι μόνο για την απελευθέρωσή του αλλά και γιατί ακριβώς αυτή η υπόθεση αποτελεί κεντρικό πολιτικό

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Ένα ακόμη Κοινωνικό Κέντρο

Μέσα από την δημιουργία και την οργάνωση νέων πυρήνων αντίστασης, προωθείται αργά αλλά σταθερά σε όλη την Ελλάδα, η πραγμάτωση της αλήθειας της Ελευθερίας.

Σελ. 3

ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Πανευρωπαϊκή Συνάντηση

Το Πρόγραμμα και το Οργανωτικό Πλαίσιο της 1ης Ευρωπαϊκής Συνάντησης Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, για την Ανθρωπότητα, που θα πραγματοποιηθεί από τις Πρωτοβουλίες Αλληλεγγύης στους Ζοπατίστας, στο Βερολίνο από τις 30 Μάη ως τις 2 Ιούνη

Σελ. 5

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α.

★ "Δικαιώθηκαν" οι συνταξιούχοι σε σχέση με τα οικονομικά τους αιτήματα. Απλόχερα το κράτος πρόσθεσε έξι ολόκληρα χιλιάδικα στο φιλοδώρημα τους. Χαλάλι το ξύλο που φάγαν πέρσι.

★ Και καθότι ακριβοδίκαιος ο Μεγάλος Αδερφός, έδωσε την αύξηση μόνο σε αυτούς που παίρνουν σύνταξη κάτω από 100 χιλιάδες το μήνα. Με το γενναιόδωρο ποσό των 106 χιλιάδων θα ζήσουν ζωή και κότα.

★ Σπείρα που έπαιρνε μίζες για να μεταθέτει αξιωματικούς, εξάρθρωσε το υπουργείο Αμύνης. Τι έγινε ρε παιδιά, δεν τα βρήκατε μεταξύ σας;

★ Τελικά τίποτα δε μένει απρόσβλητο από τη διαφθορά την σήμεραν ημέραν...

★ Σκάνδαλα με τον ΟΤΕ και τις ψηφιακές προμήθειες, σκάνδαλα στην τουρκική κυβέρνηση, σκάνδαλα από τον Κλίβτον. Αυτή η διαφάνεια και η ηθική ακεραιότητα των πολιτικών πάντα μας εντυπωσίαζε.

★ Ένας ιταλός που διώχθηκε για "προπαγάνδα ρατσιστικών ιδεών" τιμωρήθηκε από το δικαστήριο με την αναγκαστική μελέτη 12 βιβλίων για την εβραϊκή ιστορία και την παρουσίαση της στο δικαστήριο, μαζί με μια μεγάλη συγνώμη. Ο απόλυτος φασισμός με το μανδύα του αντιρατσισμού.

★ Εντυπωσιακή η εμφάνιση του Παπαντρέου ως sportive λείψανο, με ροδοκόκκινα μαγουλάκια, ουσικά, να δηλώνει γεμάτος αυτοπεποίθηση ότι δεν θα αποχωρήσει από την ηγεσία του Πασόκ. Τελικά η νεκρά αναστάση δεν γίνεται μόνο κάθε Πάσχα.

★ Αυστηρές προϋποθέσεις θεσπίζονται για την είσοδο στα καζίνο. Και τώρα, τι θα κάνουμε τα Σαββατοκύριακα;

★ Απαγορευτικές μπάρες στο εμπορικό τρίγωνο θα απαγορεύουν την είσοδο στα ΙΧ από τον Αύγουστο. Σύντομα προβλέπονται και τάφοι με κροκόδειλους, για μια όμορφη και καθαρή Αθήνα.

★ Μπήκαμε και στο INTERNET! Τρομάρα μας...

2ο ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ

"Αναζήτησης και άμεσης επικοινωνίας" 24 Μάη - 2 Ιούνη 1996

"Δεν είμαστε τίποτα μα πρέπει να γίνουμε τα πάντα"

Ομάδα Δεκαήμερου
Μάρτιος 1996

Το βασικό μήνυμα του δεκαήμερου είναι αυτό της ΑΥΘΟΡΜΗΤΗΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ και της ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Τα επιμέρους μηνύματα που περνάει κυρίως μέσα από τις συζητήσεις είναι:

-Βαλκάνια και πόλεμος: όπου σαν θέση μας απέναντι στις εθνικιστικές κραυγές και στα οικονομικά συμφέροντα των ισχυρών της Γης προτείνουμε την ειρήνη και την αδελοφροσύνη των λαών.

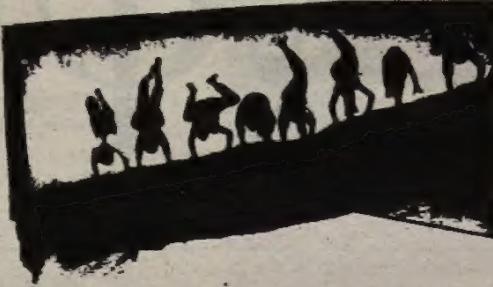
-Εργατικό κίνημα γης Καβάλας - ο ρόλος του εργατικού κινήματος σήμερα: Ενδιαφερόμαστε για την ιστορική του πορεία (ψάχνοντας για την πραγματική του ταυτότητα) επειδή θέλουμε να συμβάλουμε στο παρόν και στο μέλλον του, κάνοντας το πιο ριζοσπαστικό, πιο μαχητικό, πιο αγωνιστικό.

-Ναρκωτικά: Πιστεύουμε ότι το νομικό πλαίσιο που διέπει τη νομοθεσία των ναρκωτικών στην Ελλάδα (ένα ανούσιο και έντεχνα σκηνοθετημένο πρόβλημα), εγκλωβίζει την προσωπική ελευθερία καταπατώντας πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Δίνει έμφως έδαφος στην παράνομη διακίνηση του μαύρου χρήματος. Καταλαβαίνουμε πολύ εύκολα πως πίσω από την μη νομιμοποίηση της ινδικής κάνναβης υπάρχουν τεράστια οικονομικά συμφέροντα.

Επίσης είμαστε ενάντια στη συμπεριφορά της πολιτείας απέναντι στους χρήστες και την αντιμετώπιση τους ως πολιτικούς κρατούμενους.

-Αθλητισμός - κοινωνία του θεάματος: Ο αθλητισμός έχει γίνει μια τεράστια βιομηχανία θεάματος και κερδοσκοπίας και δεν έχει καμία σχέση με την αληθινή του έννοια, που είναι η άσκηση του πνεύματος και του σώματος.

-Τριτοβάθμια εκπαίδευση - ρόλος και προοπτικές: Πιστεύουμε στην δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, με την παροχή ολοκληρωμένης γνώσης μέσω αντιαταρχικών συστημάτων, που θα παράγει ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους. Αντιπασσάστε στο σημερινό εκπαιδευτικό ταξικό σύστημα, που στόχος του είναι ο κατακερματισμός της γνώσης και το επιχειρηματικό πνεύμα, δημιουργώντας άβουλους ανθρώπους.

-Φιλοσοφία: Πιστεύουμε στην ανθρώπινη δύναμη. Στον άνθρωπο. Τι πιο φυσικό λοιπόν από το να σταθούμε στη σύγκρουση της φιλοσοφικής σκέψης για την απελευθέρωση του.

-Τέχνη και λογοτεχνία ως κοινωνικά φαινόμενα: Είμαστε υπέρ της τέχνης η οποία στηρίζει και προβάλλει ιδέες και έννοιες όπως την ελευθερία, την αλληλεγγύη, τον έρωτα, την δημοκρατία, την ισότητα.

Παράλληλα, εκτός από τις συζητήσεις θα λειτουργούν εκθέσεις και περίπτερα. Οι εκθέσεις είναι βασισμένες στην ελεύθερη δημιουργία και έκφραση των εμπνευστών τους. Περιλαμβάνουν έκθεση βιβλίου (πολιτικό, λογοτεχνία), κεραμικής, φωτογραφίας, ζωγραφικής, χειροτεχνίας, νεανικής δημιουργίας. Τα περίπτερα αναφέρονται στην οικολογία και στην διεθνιστική αλληλεγγύη.

Το οικολογικό περίπτερο είναι ενταγμένο κυρίως στα τοπικά προβλήματα. Έτσι θα υπάρχουν ενημερωτικά φυλλάδια για το Κοζλοντούι, το Δέλτα του Νέστου, τη μόλυνση από τις βιομηχανίες (Β.Φ.Λ.) κτλ. Επίσης θα δοθεί έμφαση και στην ανακύκλωση και, σε συνεργασία με την Οικολογική Ομάδα Δράμας, θα υπάρχουν χώροι/κάδοι για ανακύκλωση χαρτί και αλουμινίου.

Επειδή πιστεύουμε πως η αλληλεγγύη δεν έχει σύνορα. Επειδή πιστεύουμε πως ο αγώνας που δίνουν οι κάθε Ζαπατίστας είναι κατά κάποιον τρόπο και δικός μας αγώνας, στους εκθεσιακούς χώρους του 10ήμερου θα υπάρχει περίπτερο διεθνιστικής αλληλεγγύης, όπου θα δίνεται ενημέρωση και πληροφόρηση γι' αυτά τα ζητήματα.

Οι συναυλίες είναι ενταγμένες στην ψυχαγωγία και στην διασκέδαση, ενώ ταυτόχρονα είναι αρκετά πλουραλιστικές, αφού περιλαμβάνουν συγκροτήματα διαφορετικών μουσικών τάσεων (Rock, Reggae, Rap, Rave, Jazz, ανεξάρτητη σκηνή, έντεχνο λαϊκό τραγούδι, ρεμπέτικο). Σημαντικό είναι πως η είσοδος στις συναυλίες αλλά και σε όλες τις υπόλοι-

Πον περασμένο Μάη, μια άγνωστη ομάδα σπουδαστών από το ΤΕΙ Καβάλας έδωσε ένα δυναμικό παρόν με την διοργάνωση του 1ου ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ στο ΤΕΙ Καβάλας. Ένα εγχείρημα δύσκολο και παράτολμο, που όμως έγινε πραγματικότητα με επιτυχία. Φέτος, ακόμη πιο δυνατοί και πιο ώριμοι, νιώθουμε έτοιμοι (έπειτα από μια χρονιά γεμάτη εκδηλώσεις - συζητήσεις - προβληματισμούς) να προχωρήσουμε στην έναρξη των διαδικασιών του 2ου Πολιτιστικού - Κοινωνικού Δεκαήμερου.

Επειδή κάποια πράγματα αυτονόητα και κατακτημένα για μας είναι δυσνόητα για τους υπόλοιπους, θέλουμε να πούμε δύο λόγια για την ομάδα Δεκαήμερου και το εγχείρημα μας.

Η ομάδα Δεκαήμερου αποτελείται από τους "Κλέφτες της φωτιάς" και από άλλους ανεξάρτητους και ανένταχτους σπουδαστές του ΤΕΙ Καβάλας. Προς το παρόν έχουμε αποκτήσει επαφή και συνεργασία με αντίστοιχες ομάδες από τα ΤΕΙ Ηρακλείου, Λαμίας και Λάρισας.

Όπως πέρσι έτσι και φέτος είναι αναγκαίο να το τονίσουμε πως ουδέμία σχέση έχουμε με τους κομματικούς μηχανισμούς που δρουν στο χώρο του ΤΕΙ - και έξω απ' αυτόν - και πως δεν αποτελούμε μια νέα ανεξάρτητη παράταξη.

Επίσης πρέπει για άλλη μια φορά να επιστημόνουμε πως οι εκδηλώσεις γίνονται ΣΤΟ ΤΕΙ ΚΑΒΑΛΑΣ και ΟΧΙ ΑΠΟ το ΤΕΙ ΚΑΒΑΛΑΣ.

Οικονομικά είμαστε ανεξάρτητοι και αυτό είναι αποτέλεσμα των προπαθειών που έχουμε κάνει και θα συνεχίσουμε να κάνουμε (εκδηλώσεις και κουπόνι οικονομικής ενίσχυσης). Απλά λόγω του ότι είμαστε σπουδαστές του ΤΕΙ χρησιμοποιούμε τους χώρους και τα μηχανήματα του ιδρύματος.

Όλα αυτά γράφονται, επειδή πέρσι είδαμε ότι πολλοί προσπάθησαν - ανεπιτυχώς - να καπηλευτούν αλλά και να κατηγορήσουν τις προσπάθειες μας και την ιδέα του δεκαήμερου.

Απία της δημιουργίας της ομάδας δεκαήμερου είναι οι ανησυχίες και προβληματισμοί που γεννιούνται καθημερινά από τα κοινωνικά - πολιτιστικά - πολιτικά δρώμενα που λαμβάνονται χώρα τόσο στο χώρο του ΤΕΙ όσο και στην κοινωνία γενικότερα.

Λειτουργούμε με βάση την αυτοοργάνωση και με άμεση δημοκρατία, καταργώντας προέδρους και ηγεσίες μέσα στην ομάδα μας. Αντιδρούμε, αντιστεκόμαστε και ταυτόχρονα δίνουμε εναλλακτικές προτάσεις σε κάθε τι που μας ενοχλεί και μας εξοργίζει.

Στόχος και επιδίωξη μας είναι να εκφραστεί και μέσα από εμάς ο αυθορμητισμός των συναδέλφων σπουδαστών, η αναζήτηση, και η ανάγκη για άμεση επικοινωνία και ανταλλαγή απόψεων.

Μέσα από τις εκδηλώσεις του δεκαήμερου σκοπεύουμε να έρθουμε σε επικοινωνία τόσο με τον σπουδαστικό κόσμο του ΤΕΙ Καβάλας όσο και με την κοινωνία της Καβάλας, αλλά και πολύ περισσότερο με κόσμο από άλλες πόλεις, προσφέροντας την δυνατότητα να προβληματιστούν αλλά και να εκφραστούν... συμμετέχοντας, είτε ακόμα πιο ενεργά προβάλλοντας κάποιο έργο τους.

Σημαντικό είναι πως όλοι οι καλεσμένοι μας συμμετέχουν στο Δεκαήμερο αφίλοκερδώς υποστηρίζοντας την ιδέα του. Παράλληλα η συμμετοχή σε όλες τις εκδηλώσεις είναι με ελεύθερη είσοδο.

Πιστεύουμε στην ανάγκη για ανατροπή της μίζεριας και της υποκρισίας που πλανιέται πάνω από την ζωή μας, η οποία δεν γίνεται με ευχολόγια αλλά με την δυναμική μας παρουσία.

πες εκδηλώσεις είναι ελεύθερη.

Οι κινηματογραφικές παραστάσεις που θα γίνουν κατά τη διάρκεια του 10ήμερου έχουν επιλεγεί με γνώμονα την ποιότητα και όχι την εμπορευματοποίηση.

Τέλος, οι θεατρικές παραστάσεις αποτελούν μια αυθόρμητη δημιουργία ευαισθητοποιημένων ανθρώπων (μαθητές λυκείων και σπουδαστές ΤΕΙ).

Όλοι οι προσκεκλημένοι μας (ομι-

λητές, συγκροτήματα, θεατρικά κτλ.) είναι ενημερωμένοι για το σύνολο των εκδηλώσεων του 10ήμερου. Έχουν σε μεγάλο βαθμό ασπαστεί την ιδέα και το μήνυμά του 10ήμερου και συμμετέχουν αφίλοκερδώς σε όλες τις εκδηλώσεις.

Σας περιμένουμε.

ΟΜΑΔΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ

Οι εκδηλώσεις είναι από 24 Μαΐου έως 2 Ιούνη.

Αλληλεγγύη, το όπλο μας!

Η αναρχική ομάδα Χανίων δηλώνει την αμέριστη συμπαράστασή και αλληλεγγύη της σ' όλους τους αγωνιστές που δίδονται για τα γεγονότα του "Πολυτεχνείου '95" και ιδιαίτερα στην συντρόφισσα Αναστασία Βεζιρτζήλογλου.

Καταγγέλλουμε τις δίκες-παρωδίες ως ένα φασιστικό μέσο για την επιβολή της ιδεολογικής τρομοκρατίας και όχι μόνο...

Είναι φανερό ότι η δημοκρατία του νεοφιλελευθερισμού, δείχνει το αληθινό της πρόσωπο, που μόνο στις μεθόδους διαφέρει απ' το πρόσωπο της δικτατορίας, η οποία καταπολέμησε με κάθε τρόπο τους εχθρούς της. Εχθρός τους κράτους ήταν τότε ο κάθε δημοκρατικός σκεπτόμενος πολίτης. Τώρα εχθροί του κράτους είναι αυτοί που προχωράνε

ακόμη ένα σκαλοπάτι πιο ψηλά στον κοινωνικό οραματισμό, και που έχουν τη διάθεση να φέρουν τα όραματά στην πραγματικότητα με αγώνες και συνεχή εξέγερση. Εχθροί του κράτους είναι όσοι παίρνουν τους πόθους τους για πραγματικότητα, γιατί πιστεύουν στην πραγματικότητα των πόθων τους. Εχθροί του κράτους είμαστε όλοι εμείς οι εξεγερμένοι, που διατηρούμε στην σύγχρονη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, κάποια αξιοπρέπεια και ανθρωπιά.

Μας χωρίζει μια θάλασσα από την συντρόφισσα μας, όμως παραμένουμε δίπλα της, σταθεροί υποστηρικτές του αγώνα της.

Η καρδιά μας και η σκέψη μας θα βρίσκονται πάντα μαζί της και μαζί με κάθε εξεγερμένο. Κουράγιο Ανα-

στασία, κουράγιο και δύναμη σύντροφοι στον αγώνα σας...

Οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες

Αναρχική Ομάδα Χανίων,
15 του Μάη

Την Πέμπτη 16 Μαΐου στη Θεσσαλονίκη, έγινε πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στις μεθοδεύσεις του Άρειου Πάγου για την αποφυλάκιση του δολοφόνου Καλαμπόκα. Η πορεία ξεκίνησε απ' την Καμάρα στις 7:30 και συμμετείχαν 500 άτομα. Την Πορεία κάλεσαν φοιτητικά σχήματα και το αυτόνομο στέκι των Ρωγμών.

Κυκλοφόρησε

Παρά Φύση, τεύχος 5

Περιοδική έκδοση της ομάδας Αμφιλύκη, των Εναλλακτικών Φοιτητών Γεωπονικής, με θέματα από κινηματογράφο μέχρι ντισέικ φιλοσοφία, κείμενα οικολογικών και γεωπονικών ενδιαφερόντων, real virtuality, εναλλακτικά παραμύθια και μια συνοπτική παρουσίαση της "κακίας" έννοιας ΑΝΑΡΧΙΑ. Σημειωτέον δε, ότι το κάθε άρθρο συνοδεύεται από την κατάλληλη (κατά τον γράφοντα) μουσική υπόκρουση! -όλα τα κομμάτια διατίθενται συγκεντρωμένα σε κασέτα, μαζί με το περιοδικό.

Η Ανάπτυξή τους, ο Θάνατός μας !

Η κυβέρνηση ήδη δρομολόγησε την κατασκευή των γιγάντιων αυτοκινητοδρόμων που συνδέονται με το αεροδρόμιο των Σπάτων. Όπως έχει ήδη επισημανθεί, το καινούριο αεροδρόμιο θα αποτελέσει τη χαριστική βολή για το περιβάλλον του λεκανοπεδίου της Αττικής, θα σβήσει για πάντα το μοναδικό αττικό τοπίο. Πρόκειται για ένα γιγάντιο (και εν πολλοίς άχρηστο) έργο, το οποίο είναι η κορυφαία έκφραση της εξουσιοφρενικής επιθυμίας μεγαλοαστών και κυβερνητικών ιθυνόντων να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στα Βαλκάνια και τη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Παράλληλα με το αεροδρόμιο, σχεδιάζονται και τεράστιοι αυτοκινητοδρόμοι (με κυριότερο τον Σταυρού - Ελευσίνας) οι οποίοι προορίζονται να "εξήμελουν" τη ροή των αυτοκινήτων από και προς το αεροδρόμιο. Έτσι η οικολογική καταστροφή θα ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, μιας και εκατομμύρια κυβικά τσιμέντου θα καταστρέψουν το λιγοστό πράσινο που έχει απομείνει στην Αττική και θα επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο τη ζωή των κατοίκων της πρωτεύουσας. Οι μέχρι τώρα αντιδράσεις των κατοίκων των διγόμενων περιοχών δεν έχουν μπορέσει να καταδείξουν, σε όλο του το εύρος, το γεγονός ότι τα μεγάλα έργα και γενικότερα η ανάπτυξη της οικονομίας, δεν συμβάλλουν στη βελτίωση της ζωής της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αντιθέτως οδηγούν στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και τον εκβαρβαρισμό της καθημερινής ζωής. Η ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας φέρνει ακόμα περισσότερα λεφτά στις τσέπες των αφεντικών και ακόμα περισσότερη φρίκη στην καθημερινή μας ζωή. Στο χέρι μας είναι να τη σταματήσουμε. Άλλωστε το κίνημα ενάντια στα πυρηνικά, που εξελίσσεται στη Γερμανία, μας δείχνει το δρόμο. Ακολουθεί το πλήρες κείμενο της Πρωτοβουλίας Ηλιοπολιτών ενάντια στην Περιφερειακή Λεωφόρο.

Περιφερειακή Λεωφόρος Υμηττού:

Ας αναζητήσουμε διαφορετικές λύσεις

Η "οριστική μελέτη" της Περιφερειακής Λεωφόρου Υμηττού (τμήμα Καρέας - Ηλιούπολη - Αργυρούπολη) που εκπονήθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ και κατατέθηκε πρόσφατα στο Δήμο Ηλιούπολης για έγκριση, επιβεβαιώνει όσα μέχρι σήμερα είχε γνωστοποιήσει η "Συντονιστική Επιτροπή Τοπικών Φορέων Ηλιούπολης για το Περιβάλλον".

1. Η συνολικού μήκους 9 χιλιομέτρων περίπου νέα λεωφόρος, διέρχεται κατά το μεγαλύτερο μήκος της επιφανειακά, μέσα στο δασικό χώρο του Υμηττού, σε απόσταση 150-300 μέτρων από τα τελευταία σπίτια της Ηλιούπολης και χαμηλότερα από τον υπάρχοντα χαμηλό δασικό δρόμο.

Στο τμήμα που διέρχεται ανάμεσα στον Καρέα και την Ηλιούπολη προβλέπονται δύο γέφυρες, μήκους 220 μ. η πρώτη και 170 μ. η δεύτερη.

2. Προβλέπονται επίσης δύο μικρές σήραγγες, η πρώτη από τις οποίες, μήκους 200 μ. περίπου, εφάπτεται του συνοικισμού των Αστυνομικών. Επίσης προβλέπεται τούνελ 1.500 μ. περίπου, στα σύνορα Αργυρούπολης - Ελληνικού.

3. Δημιουργείται ένας τεράστιος ανισόπεδος κόμβος Ηλιούπολης πάνω ακριβώς από τον Προφήτη Ηλία, με 4 ξεχωριστούς κλάδους κυκλοφορίας οχημάτων και, χαμηλότερα, ένας νέος παράλληλος δρόμος με τοίχια αντιστήριξης, ύψους 10-15 μ., ο οποίος θα συνδέει τον κόμβο της Περιφ. Λεωφόρου Υμηττού με την Λεωφόρο Σοφ. Βενιζέλου της Ηλιούπολης.

Το πολύπλοκο αυτό σύστημα, δημι-

ουργεί τελικά ένα "φράγμα" το οποίο αποθαρρύνει ουσιαστικά την προσπέλαση των Ηλιοπολιτών στο βουνό στην περιοχή του Προφ. Ηλία και ακυρώνει την λειτουργία του Υμηττού σαν χώρου αναψυχής. Παράλληλα, δημιουργεί σοβαρά προβλήματα ρύπανσης, ηχορύπανσης και οπτικής ρύπανσης στην περιοχή.

4. Η "Οριστική Μελέτη" του ΥΠΕΧΩΔΕ, δεν προβλέπει σύνδεση της Περιφ. Λεωφ. Υμηττού με το υπάρχον τοπικό οδικό δίκτυο των δήμων Αργυρούπολης - Ελληνικού και Γλυφάδας όπως προέβλεπε η αρχική προμελέτη του '83, αλλά σύνδεσή της με την Λεωφόρο Βουλιαγμένης (στα σύνορα Αργυρούπολης - Ελληνικού) και με τη μελλοντική, υπερτοπικής σημασίας Λεωφόρο Ελληνικού - Σπάτων - Μαραθώνα.

5. Αποτέλεσμα των σημερινών επιλογών θα είναι, προφανώς, η υπερτοπική λειτουργία του ανισόπεδου κόμβου Ηλιούπολης, και η σοβαρή κυκλοφοριακή επιβάρυνση της Λεωφ. Σοφ. Βενιζέλου, καθώς και άλλων δρόμων της Ηλιούπολης (Πρωτόπαππα, Αθηνών, 17ης Νοέμβρη, αλλά και Παναγούλη, Φιλίας των Λαών, Μαρίνου Αντύπα, Κοτζιά, Αμερικής, Εθν. Μακαρίου, Ηρ. Κωνσταντοπούλου κ.α.).

Ιδιαίτερη κυκλοφοριακή επιβάρυνση, θα αποκτήσουν τα σημεία εξόδου προς την Λεωφόρο Βουλιαγμένης των Δήμων Ηλιούπολης (Σοφ. Βενιζέλου, Εθν. Μακαρίου, Αγ. Κωνσταντίνου, Κύπρου) και Αργυρούπολης (Κύπρου, Μαρ. Γερολιάνου), στα οποία, αργά ή γρήγορα, θα πρέπει να γίνουν ανισόπεδοι κόμβοι προκειμένου να αντιμετωπιστεί η προβλεπόμενη "συμμόρφωση".

6. Από την "Οριστική Μελέτη" του ΥΠΕΧΩΔΕ, προκύπτει επίσης ότι θα εξακολουθήσει να λειτουργεί η λεγόμενη "Κατεχάκη Αλίμου" σαν είσοδος προς Ηλιούπολη και Καρέα.

Σύμφωνα με κάποια άλλη μελέτη του ΥΠΕΧΩΔΕ, το 1995, τα διερχόμενα ημερησίως από την Ελ. Βενιζέλου οχήματα ήταν 34.140, ενώ με την κατασκευή της Περιφερειακής Υμηττού, το 2005, προβλέπεται να μειωθούν στα 19.461.

Επισημαίνεται ωστόσο ότι η "ανακούφιση" της Ελ. Βενιζέλου, συνδέεται με την δημιουργία της "Λεωφόρου Πικροδάφνης", η οποία, το 2005, προβλέπεται να συγκεντρώνει 48.495 οχήματα ημερησίως.

Δεδομένου ότι έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους ενάντια στην κατασκευή της Λεωφ.-Πικροδάφνης τόσο η δημοτική αρχή της Ηλιούπολης, εκφράζοντας τις διαθέσεις των κατοίκων της περιοχής, όσο και η σημερινή πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ και του "Οργανισμού Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας", η Λεωφ. Πικροδάφνης "δεν προβλέπεται τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα να προωθηθεί για κατασκευή", όπως αναφέρεται και στη μελέτη του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Κατά συνέπεια, στο βαθμό που κατασκευαστεί η Περιφερειακή Λεωφ. Υμηττού και δεν κατασκευαστεί η Λεωφ. Πικροδάφνης, είναι προφανές ότι στα προβλεπόμενα 19.461 οχήματα που θα διέρχονται το 2005 από την Ελ. Βενιζέλου, θα πρέπει να προστεθεί και το μεγαλύτερο μέρος των 48.495 που προβλέπονταν να περάσουν από τη Λεωφ. Πικροδάφνης.

7. Από όσα αναφέρονται παραπάνω προκύπτει ότι, ακόμα και με τα ανεπαρκή στοιχεία της μελέτης του ΥΠΕΧΩΔΕ, η κατασκευή της Περιφ. Λεωφ. Υμηττού δε θα μειώσει την κυκλοφορία επί της Ελ. Βενιζέλου.

Αυτό που σίγουρα θα συμβεί, θα είναι η αύξηση της κυκλοφορίας τόσο στη Ελ. Βενιζέλου, όσο και στη Σοφ. Βενιζέλου, καθώς και σε όλους τους κεντρικούς δρόμους της Ηλιούπολης.

Η Ηλιούπολη ολόκληρη θα κατα-

στεί "πέρασμα" αυτοκινήτων, με κατεύθυνση προς Αργυρούπολη - Άνω Γλυφάδα - Άνω Βούλα - Άνω Καλαμάκι - Άγιο Δημήτριο - Άνω Νέα Σμύρνη - Παλαιό Φάληρο Παραλιακή Λεωφόρο και Πειραιά.

8. Είναι προφανές ότι η Περιφ. Λεωφ. Υμηττού, έτσι όπως προγραμματίζεται να κατασκευαστεί, δεν αποτελεί λύση για την αντιμετώπιση του σημερινού οξυμένου προβλήματος της διαμπερούς κυκλοφορίας από την Ηλιούπολη, ενώ παράλληλα καταστρέφει ανεπανόρθωτα τον, ιστορικής και μνημειακής σημασίας, ορεινό όγκο του Υμηττού σε μία από τις ελάχιστες δασωμένες περιοχές του.

Το ερώτημα λοιπόν που τίθεται είναι:

✓ Αξίζει να θυσιάσουμε τον Υμηττό, ένα από τα τελευταία καταφύγια της Αττικής χλωρίδας και πανίδας, έναν από τους ελάχιστους ελεύθερους χώρους αναψυχής που απέμειναν στην πολύπαθη πρωτεύουσά μας;

✓ Αξίζει να θυσιάσουμε την Ηλιούπολη, μια από τις τελευταίες περιοχές κατοικίας με ανεκτό επίπεδο ζωής και περιβάλλοντος, προκειμένου να προωθηθούν προσωρινές και αμφίβολης αποτελεσματικότητας κυκλοφοριακές ρυθμίσεις στην ευρύτερη περιοχή;

Η άποψή μας είναι, κατηγορηματικά, ΟΧΙ!

Και πιστεύουμε ότι θα πρέπει να αναζητηθούν εναλλακτικές λύσεις με βάση κάποιες διαφορετικές επιλογές.

Όσον μας αφορά, είμαστε διατεθειμένοι να συμβάλλουμε σ' αυτή την προσπάθεια.

Συντονιστική Επιτροπή Τοπικών Φορέων και Πολιτών Ηλιούπολης για το Περιβάλλον

Κοινωνικό Κέντρο (και) στο Ηράκλειο!

Με συντροφικούς χαιρετισμούς, σας αναγγέλλουμε τη δημιουργία ενός Κοινωνικού Κέντρου στο Ηράκλειο. Αυτό το γεγονός, ήταν απόρροια συσσωρευμένων αναγκών, οι οποίες ανέκυψαν έπειτα από ένα χρονικό διάστημα παρέμβασης στην τοπική κοινωνία. Η αυτοργάνωση και η καθιέρωση συνεχούς δράσης, καθώς και η συλλογική προσπάθεια δημιουργίας καταστάσεων στο Ηράκλειο, είναι η προϋπό-

θεση για να οδεύσουμε το δρόμο που θα μας καταστήσει κοινωνικά ενεργούς, θα μας βγάλει από το τέλμα της απομόνωσης και θα επιτρέψει να διαδόσουμε τις ελευθεριακές αξίες και ιδέες στις οποίες πιστεύουμε.

Το κοινωνικό κέντρο φτιάχτηκε για να βοηθήσει και να επισπεύσει αυτή την επιλογή μας. Είναι γεγονός, αλλά και ευνοήση εκδοχή, το να συναντάμε μια προσωρινή αδυναμία υπέρβασης δυσκολιών και εμποδίων στο έργο μας, αλλά ο μόνος τρόπος να γίνουμε "ασύλληπτοι" είναι να αποφασίσουμε να ζήσουμε σύμφωνα με τις επιθυμίες μας. Αυτή τη στιγμή, επίσης, είναι επιτακτική ανάγκη, για να έχουμε πρακτικά αποτελέσματα στις επιδιώξεις μας, να επαυποδιορίσουμε και να συγκεκριμενοποιήσουμε τους άμεσους μας στόχους.

Έχοντας ως αρχή ότι τα πάντα κατακτώνται και ως στοιχείο την αυθεντικότητα στις κινήσεις μας, στοχεύουμε στο να διευρύνουμε και να ενισχύσουμε την προσπάθεια των απανταχού αγωνιζόμενων ανθρώπων να ανατρέψουν αυτή τη κοινωνία της υπανάπτυξης και της διαφθοράς και να δημιουργήσουν μια ανθρώπινη κοινωνία.

Η καπιταλιστική συμμορία συνεχί-

ζει τον πόλεμο που έχει κηρύξει στην κοινωνία. Ανασυντάσσεται και σχεδιάζει νέα χτυπήματα με τα οποία ισχυρίζεται ότι θα αποδείξει την παντοδυναμία της.

Η αντίσταση στην κοινωνία που μας έφταξαν οι εξουσιαστές, είναι μονόδρομος. Μέσα από τη δημιουργία και οργάνωση νέων πυρήνων αντίστασης, την προώθηση της αλληλεγγύης μεταξύ των βαλλόμενων, από τα πυρά των αφεντικών, κοινωνικών κομμάτων και τον αδιάλλακτο ολομέτωπο αγώνα ενάντια στο κράτος, θα πραγματωθεί η αλήθεια της ελευθερίας.

Η επίθεση ως καλύτερη αυτοάμυνα και πρόληψη ως καλύτερη τακτική, θα μας εξασφαλίσουν το προνόμιο της επιλογής στον χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο με τον οποίο θα συγκρουστούμε. Η υπόθεση των ελεύθερων ανθρώπων πρέπει να γίνει υπόθεση όλης της κοινωνίας.

Καμιά υποχώρηση.

Στόχος μας πάντα ο ίδιος

Το Μεγάλο Κόλπο

Τ. Θ. 1244 (Τ. Κ. 71001
Ηράκλειο, Κρήτης
(Το στέκι βρίσκεται στην οδό
Τσουδερών 6)

Εκδηλώσεις

★ Το Σάββατο 18/5, στο Λόφο του Στρέφη θα προβληθεί η ταινία **ΤΟ ΜΙΣΟΣ**, στις 10.00 μ.μ. και θα ακολουθήσει πάρτυ. Διοργάνωση: **Villa και φίλοι**.

★ Την ίδια μέρα, στις 10.00 μ.μ., στα ΤΕΙ Κοζάνης θα γίνει συναυλία που συνδιοργανώνεται από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της πόλης και το πολιτιστικό-κοινωνικό κέντρο κατ'αλήθεια Βαρβάρα Θεσσαλονίκης.

★ Την Κυριακή 19/5, στις 6.00 μ.μ., θα γίνει βιντεοπροβολή στο **στέκι Κοζάνης, Θερμοπυλών 2**.

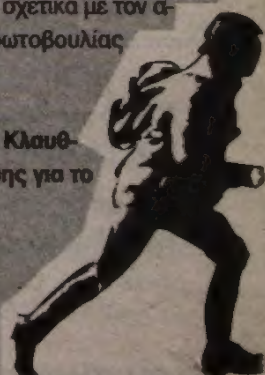
★ Τη Δευτέρα 20/5, στις 9.30 το πρωί θα γίνει συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Εφετείο της οδού Σωκράτους για την Τασία Βεζιρτζόγλου της οποίας εκδικάζεται η αίτηση αναστολής εκτέλεσης της ποινής.

★ Την ίδια μέρα, στις 8.30 μ.μ., στη **Villa Amalias** θα συγκεντρωθεί η **Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Θόδωρο Τριανταφύλλη**.

★ Την Τρίτη, 21/5, στις 8.30 μ.μ., στα γραφεία του Δικτύου Κινήσεων κλπ (Βαλτετσίου 35) θα γίνει συζήτηση σχετικά με τον αγώνα των Ζαπατίστας με στόχο τη συγκρότηση Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης και στην Αθήνα.

★ Την Πέμπτη, 23/5, στις 5μ.μ., στην πλατεία Κλαυθμόνους θα γίνει μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης για το **Γ. Μπαλάφα και τον Μ. Χαμντάν**.

★ Το Σάββατο 25/5, στο Λόφο του Στρέφη θα γίνει πάρτυ για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας μας.

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 54

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
e-mail: alfaparc@athena.computelink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Κίνημα... δι' αλληλογραφίας!

Καμπάνια για τον αγωνιστή του American Indian Movement (A.I.M.), Λέοναρντ Πελτιέ, ξεκίνησε το Έψιλον της "Ελευθεροτυπίας", την περασμένη εβδομάδα. Δεν είναι, φυσικά, η πρώτη φορά που η εφημερίδα αυτή εκφράζει την ψευδεπίγραφη κοινωνική της ευαισθησία, το φιλανθρωπικό της ανθρωπισμό δηλαδή, που της διασφαλίζει το προοδευτικό της προσώπιο και κατά συνέπεια την αριστερή, ευαίσθητη στα ζητήματα των κοινωνικών δικαιωμάτων, αναγνωστική της πελατεία. Για πρώτη φορά, όμως, λανσάρει εκστρατεία - με την εύπεπτη μορφή του κουπονιού - για την απελευθέρωση κάποιου κρατούμενου: ο "αντ" - ρατσιστικός οίκτος πουλάει, οι ινδιάνοι του φιλοζωικού κήπου των ταμπλόντ, ακόμα περισσότεροι. Κι ενώ οι πρώτες εκατοντάδες κουπόνια κατέφθασαν στα γραφεία της εφημερίδας, η "Ελευθεροτυπία", μας διαβεβαιώνει ότι "είναι και οι ινδιάνοι άνθρωποι!" (φύλλο της Τετάρτης 15 Μαΐου).

Ινδιάνικο κουπόνι

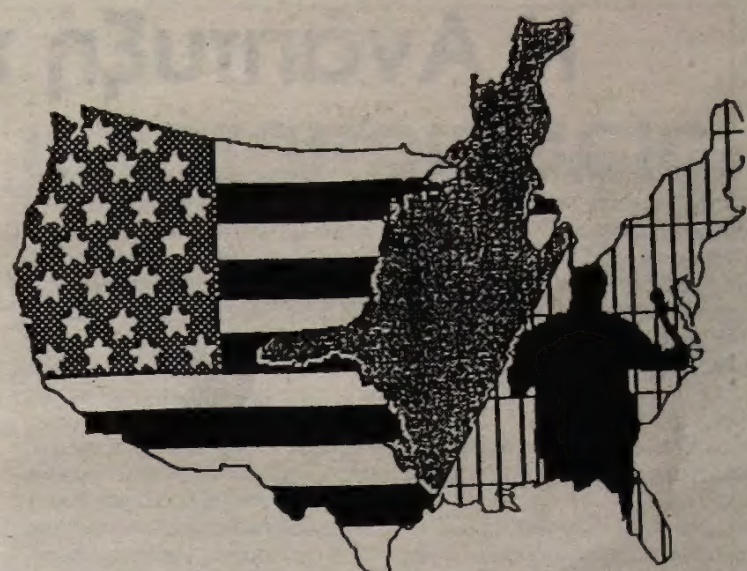
Διεύθυνση: κ. Μανώλης Καραγιάννης, ιδιοκτήτης, 1593 και μετά, υπέρ της απελευθέρωσης του Λέοναρντ Πελτιέ, κατά από το δικαστήριο της Διαφωτισμένης και της Επανάστασης για την απελευθέρωση του. Οι έλληνες πολίτες, ωστόσο, δεν έχουν μπει σ' αυτή την καμπάνια εκστρατείας. Το κουπόνι που ακολουθεί είναι ένα από τα 100 που έχουν εκδοθεί. Είναι μια επιστολή προς τον πρόεδρο των ΗΠΑ Μπαϊ Κλίντον (ακολουθεί η ελληνική μετάφραση), με την οποία διατυπώνεται το αίτημα και ελληνικών πολιτών για την απελευθέρωση του Πελτιέ. Κάθε το και σταλείτε το στον πρόεδρο Κλίντον, στη διεύθυνση: President William J. Clinton, The White House, 1500 Pennsylvania Avenue, NW Washington, DC 20500. "Ορίστε επίσης να τηλεφωνήσετε στον πρόεδρο Κλίντον στο (202) 456-1111 ή να στείλετε την επιστολή" "Το κουπόνι αυτό είναι έργο της εφημερίδας Έψιλον".

Χιλιάδες ακόμα αναγνώστες σ' όλην τη χώρα θα συγκινηθούν από την ιστορία του ινδιάνου που σπαίζει άδικα στη φυλακή, αναπολώντας τα αντιαμερικάνικα αισθήματά τους. Θα ευαισθητοποιηθούν και θα στείλουν το λουστρασιόν κουπονάκι διαμαρτυρίας στον Κλίντον, ζητώντας του να δείξει "επιείκεια, εγκαινιάζοντας, με τον τρόπο αυτό, μια νέα πολιτική απέναντι στους αυτόχθονες πληθυσμούς της αμερικάνικης ηπείρου". Ζητώντας επιείκεια, παραδεχόμενοι δηλαδή τις πράξεις που του καταλογίζουν. Ελπίζοντας σε μια άλλη

ρηνική τεχνολογία -γιατί τελευταία πολύς λόγος γίνεται για "ρεαλισμούς" και "ουτοπίες"...). Στη συνέχεια, αφού συμπληρώσουν το "ινδιάνικο κουπόνι", στη σελίδα 22, μπορούν να δουν το κυριακάτικο γουέστερν στο MEGA, να λυπηθούν τους κακόμοιρους τους ινδιάνους, να αισθανθούν ανακουφισμένοι που κάνουν κι αυτοί κάτι ("μην ξεχάσω να το ταχυδρομήσω, αύριο κιόλας").

Είκοσι εκατομμύρια υπογραφές συμπαράστασης -μας πληροφορεί το άρθρο- κατατέθηκαν στο τελευταίο καταδικαστικό έφετείο του Πελτιέ, το '93, και, απ' ό,τι φάνηκε,

διαμαρτυρίες που στάλθηκαν στην εφημερίδα. Πολλά όμως είναι και τα τηλεφωνήματα αναγνωστών που δηλώνουν συμμετοχή στην καμπάνια, ενώ σημαντικό υπόμνημα (με πρώτη την EPA 1) να ενισχυθεί η προσπάθεια να ενισχυθούν τους ακροατές τους για την υπόθεση. Είναι και οι ινδιάνοι άνθρωποι...

Ασκείται κάποια πίεση στην κυβέρνηση των Η.Π.Α.;

Θα ήταν δυνατό να αντιληφθούμε κάποιο ειδικό βάρος σε οποιοδήποτε κινηματικό μέσο πίεσης σε καταναλωτικό, οι-

και η τηλε-αλληλεγγύη, δίνοντας το άλλοθι της αγωνιστικότητας στους αιχμάλωτους τηλε-θεατές των κοινωνικών δρώμενων.

Και πώς τελικά ο αγωνιστής πολιτικός κρατούμενος, γίνεται απλά "ο ινδιάνος θύμα του FBI"; Ποιος μιλά για τον αγώνα ένοπλο και μη- του A.I.M., τη συμμετοχή του Πελτιέ σ' αυτόν; Κανείς. Στην επόμενη καμπάνια, ας πούμε αυτήν για την αποφυλάκιση του θανατοποινίτη Mumia Abu Jamal -καμπάνια που ήδη ξεκίνησε στην δυτική Ευρώπη- ποιος θα μιλήσει για τους αγώνες των Μαύρων Πανθέρων και τη συμμετοχή του Mumia σ' αυτούς; Κανείς. Ο αγωνιστής πολιτικός κρατούμενος θα γίνει, αυτή τη φορά, "ο άθωος δημοσιογράφος".

Για τις εξοντωτικές φυλακίσεις Χαμντάν και Μπαλάφα φυλακίσεις στην κυριολεξία υπαγορευμένες από την ίδια πολιτική βούληση που κρατά όμηρο και τον Πελτιέ- ποιος θα μιλήσει; Μήπως θα γίνουν εξώφυλλο στο Έψιλον, έστω και με λάμπε κουπόνι;

Ίσως η "Ελευθεροτυπία" του Κανσας, εκεί που είναι φυλακισμένος ο Πελτιέ, να αφιέρωνε κάποιο εξώφυλλο στο κυριακάτικο περιοδικό της, στον -εξίσου- άδικο φυλακισμένο Μπαλάφα. Κι αυτό -όπως και το εξώφυλλο του τελευταίου Έψιλον εξωραϊσμένο απ' την απόσταση, αποστειρωμένο απ' τη βακτική της πολιτικής οπτικής, μέσα από το πρίσμα του μηνιακού ουμανισμού που αποπειράται τη χειραγώγηση των κοινωνικών μας ενστίκτων: της προσωπικής αξιοπρέπειας, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της συλλογικής αντίστασης.

Κ.Τ.

Η αίτηση αναστολής εκτέλεσης της ποινής του Θόδωρου Τριανταφύλλη εκδικάζεται τη Δευτέρα 20 Μάρτη. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης κυκλοφόρησε τη διπλανή αφίσα σε μια πρώτη προσπάθειά της για ευαισθητοποίηση και ενημέρωση σχετικά με την υπόθεσή του. Η Πρωτοβουλία θα συναντηθεί τη Δευτέρα 20 Μαρτί, στις 8:30 π.μ., στη Βίλλα Αμαλίας (Αχαρνών και Χέυδεν) για τη μεθόδευση της υπεράσπισής του -στην απευκαία περίπτωση απόρριψής της αίτησής του. Υπενθυμίζουμε ότι ο λογαριασμός για την οικονομική του ενίσχυση -μια και οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη- είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ...

1990: ο αστυνομικός Μελίστας αθώνεται για τη δολοφονία του Καλτεζά. Το Πολυτεχνείο καταλαμβάνεται για 17 μέρες

1996: ο Θ. Τριανταφύλλης καταδικάζεται σε 6 χρόνια φυλακή

★ Κάποιος αποδιοπορπαίος πρέπει να πληρώσει τα 200 εκ. των "έκδοξ"

★ Κάποιος αποδιοπορπαίος πρέπει να πληρώσει τις καταλήψεις των Πολυτεχνείων

...ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ

δεν ίδρωσε το αυτί κανενός από τους δικαστές, πόσο μάλλον του Κλίντον που "δεν μπορεί να παρέμβει στο έργο της ανεξάρτητης δικαιοσύνης". Είκοσι εκατομμύρια υπογραφές, και ως μέσο πίεσης επιλέγεται η συγκέντρωση κι άλλων! Ας γίνουν λοιπόν 50 ή 200 τα εκατομμύρια των υπογραφών. Και λοιπόν;

Η 17ήμερη κατάληψη του Πολυτεχνείου του 1990 ήταν μία έμπρακτη συλλογική αντίσταση στην αθώωση του δολοφόνου αστυνομικού Μελίστα. Οι κινητοποιήσεις συνειδητοποιημένων ανθρώπων που οραματίζονται και διεκδικούν είναι η μόνη ελπίδα της σύγχρονης κοινωνίας που η σιωπή και η παθητικοποίηση την οδηγούν σε σκοτεινές εποχές αδιαφορίας και εγκληματικών αυθαιρεσιών.

Δικάστηκα και καταδικάστηκα για το Πολυτεχνείο αυτό, μολονότι δεν συμμετείχα λόγω προσωπικών υποχρεώσεών μου. Τα στοιχεία και οι μαρτυρίες για το δικαστήριο ήταν απλές λεπτομέρειες, γιατί η απόφαση ήταν ήδη γραμμένη. Ήταν προαποφασισμένο κάποιος να πληρώσει με το λιγότερο φυσικά πολιτικό κόστος και για το λόγο αυτό επιλέχθηκα εγώ, με τη μέθοδο της αναγνώρισης από φωτογραφικό υλικό της αστυνομίας, ένα χρόνο μετά. Στην κατ' αντιπαράσταση όμως εξέταση κανένας από τους μάρτυρες κατηγορίας δεν με αναγνώρισε. Υπολόγισαν ότι η αλληλεγγύη και η συμπαράσταση στο άτομό μου θα ήταν ελάχιστη και η δυνατότητα να καταδείξω την κατάφωρη αυθαιρεσία τους θα ήταν μηδαμινή.

Η λογική της ποινικοποίησης αγώνων επιλέγοντας ανθρώπους τέτοιους που να μην επιφέρουν πολιτικό κόστος δεν είναι πρωτόγνωρη. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να πραιτηθούμε και να την αποδεχθούμε, γιατί αλλιώς θα συνεχίσει να υπάρχει, να τρώει και να θυσιάζει ανθρώπους και να υπονομεύει αγώνες που μόνο δύναμη και αισιοδοξία για το μέλλον αποτελούν. Ευχαριστώ όσους μου συμπαράστέκονται.

Θ. Τριανταφύλλης
Φυλακές Κασσαβέτιας Βόλου

κονομικό, διπλωματικό ή πολιτικοστρατιωτικό επίπεδο. (Κι εκεί, ίσως, η συλλογή υπογραφών να λειτουργούσε επιβοηθητικά, πρακτική που άλλωστε, κατά καιρούς, υιοθετείται από κινήσεις αλληλεγγύης του ευρύτερου ριζοσπαστικά αντιστεκόμενου χώρου.) Αλλά, την όποια αποτελεσματικότητα αυτού του δι' αλληλογραφίας κινήματος, ως μέσο για την αποφυλάκιση του Πελτιέ, δεν την αντιλαμβανόμαστε.

Αντίθετα, αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά το μηχανισμό θεαματοποίησης του ζητήματος της κοινωνικής αλληλοβοήθειας. Την ταχυδακτυλουργική αποστέωση της διεθνιστικής αλληλεγγύης, μέσα από φολκλορικά πρωτοσέλιδα. Τον ακρωτηριασμό της συλλογικής αντίστασης μέσα από την προτροπή του κουπονιού. Κοινωνική αλληλοβοήθεια, διεθνιστική αλληλεγγύη, συλλογική αντίσταση... Λέξεις. Έννοιες που αποσπώνονται αργά και σταθερά από τους κρατούντες. Η Πέμπτη Φάλαγα δε φορά άλλη από τη χαμογελαστή προοδευτική μάσκα της τέταρτης εξουσίας.

Βλέπετε, μετά την τηλε-όραση, την τηλε-επικοινωνία, μας προκύπτει

Λευτεριά στο Γ. Μπαλάφα

ζήτημα. Ένα κίνημα αλληλεγγύης που θα καταγγέλλει τον ρόλο των αμερικάνων, τους μηχανισμούς καταστολής και τη δικαστική εξουσία.

Όπως λέει και ο ίδιος, σε παλαιότερη συνέντευξή του στο Αλφα, "ο ρόλος της συμπαράστασης και της αλληλεγγύης είναι καθοριστικός γιατί με την απουσία τους αντιλαμβάνουμε ότι οι σπληνικές κατηγορίες δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν, να αποκαλυφθούν και ένα δικαστήριο θα έπραττε ανεμπόδιστα με τις εντολές της ασφάλειας".

Η υπόθεση Μπαλάφα είναι κάτι που μας αφορά όλους. Το δικαστήριο του Μαυρογένη, μαζί με αυτόν καταδίκασε και το κίνημα αλληλεγγύης απέναντί του, καταδίκασε τους αγώνες για μια κοινωνία ελεύθερη. Η αστυνομική και δικαστική απόπειρα εξόντωσής του είναι έγκλημα. Στην ίδια μοίρα βρίσκεται και ένας άλλος αγωνιστής, ο Μωχάμεντ Χαμντάν που βρίσκεται ήδη περίπου δέκα χρόνια στη φυλακή. Στην ίδια συνέντευξη αναφέρεται: "οι αμερικάνοι, σαν παγκόσμια μονοκρατορία πλέον, επιβάλλουν την πολιτική της άρχουσας τάξης στους υποτελείς τους. Ανάλογα με τα κατά τόπους συμφέροντα, χαρακτηρίζουν τρομοκράτες από ολόκληρους λαούς και απελευθερωτικά κινήματα, μέχρι τα κατά τόπους ριζοσπαστικά κινήματα".

Οι δύο αγωνιστές πρέπει να είναι ελεύθεροι. Είναι χρέος όλων μας να πλαισιώσουμε τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης, να αντισταθούμε στην κρατική βαρβαρότητα.

Γ.Ε.

...ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ

1η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟ

Πρόγραμμα και οργανωτικό πλαίσιο της συνάντησης (Βερολίνο, 30 Μάη-2 Ιούνη 1996)

(...)Τα βασικά ζητήματα της συνάντησης του Βερολίνου θα είναι τα εξής:

1. Η συζήτηση για τα προβλήματά μας εδώ στην Ευρώπη, λαμβάνοντας υπ' όψη την παράλυση των κοινωνικών αντιστάσεων κατά τα τελευταία χρόνια. Η συζήτηση θα πρέπει να κινηθεί γύρω από τους άξονες ανάλυσης/αντίστασης/προοπτικές και να συμπεριλαμβάνει τα πιθανά διδάγματα από το τρόπο άσκησης πολιτικής των ζαπατίστας.

2. Η προετοιμασία του διαλόγου με τους ζαπατίστας και της συμμετοχής στη Διηπειρωτική Συνάντηση της Chiapas.

3. Η (πολιτική) προστασία των ζαπατίστας ως αποτέλεσμα τόσο της πανευρωπαϊκής όσο και της διηπειρωτικής συνάντησης.

Οι βασικοί άξονες ανάλυσης/αντίστασης/προοπτικές θα αποτελέσουν το κοινό πεδίο των διαφόρων ομάδων εργασίας που ελπίζουμε να συμβάλουν στην κοινή επεξεργασία μιας πληθώρας εμπειριών και προτάσεων. Είναι σημαντικό να αποφύγουμε μια απλή απαρίθμηση προβλημάτων ή παράθεση εισηγήσεων χωρίς μια μεταξύ τους διάρθρωση.

Συμφωνήσαμε να επικεντρώσουμε την προσοχή μας στα γυναικεία προβλήματα και απόψεις, ως μια ακόμη παράμετρο όλων των συζητήσεων και των ομάδων εργασίας. Αποφασίστηκε να μην επιτραπεί η συμμετοχή εκπροσώπων κομμάτων, ώσπου άνθρωποι που συμμετέχουν σε κάποιο κόμμα είναι ευπρόσδεκτοι ως άτομα.

Αποφασίστηκε να εξασφαλισθεί η ισότιμη συμμετοχή των γυναικών, όπως επίσης και να τους δοθεί η δυνατότητα για πραγματοποίηση αυτόνομων συναντήσεων στο εσωτερικό της διοργάνωσης. Θα καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια για να διευκολυνθεί η συμμετοχή μεταναστών, κοινωνικά περιθωριοποιημένων και ατόμων από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις της συνάντησης του Βερολίνου είναι ο διάλογος για την ανάπτυξη νέων μορφών αντίληψης και άσκησης της πολιτικής. Μερικά από τα κεντρικά ερωτήματα είναι και τα ακόλουθα:

Η ανάπτυξη δημοκρατικών μορφών διαλόγου, βασισμένων στην προσπάθεια ανεύρεσης ομοφωνίας και συναίνεσης αντί για επιβολή, αποκλεισμούς και καταπίεση.

Οι τρόποι αντιμετώπισης της πληθώρας των διαφορετικών πραγματικών μέσων στην ίδια την Ευρώπη.

Η έννοια της αξιοπρέπειας (αν υπάρχει) στην Ευρώπη της εποχής μας.

Παρατήρηση: Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, θα πραγματοποιηθούν στο Βερολίνο δύο ακόμα σημαντικά γεγονότα. Το πρώτο είναι η παγγερμανική εορταστική ορκωμοσία που έχει προγραμματιστεί από το γερμανικό στρατό για την Παρασκευή 31 Μάη. Υπάρχει κίνηση σε ολόκληρη τη Γερμανία για αντιμilitarιστικές κινητοποιήσεις στο Βερολίνο κατά τη διάρκεια εκείνης της ημέρας. Το δεύτερο είναι η συνάντηση του NATO, με θέμα την επέκτασή του, κύρια στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, που θα ξεκινήσει τη Δευτέρα 3 Ιούνη, και πάλι στο Βερολίνο.

(Προσωρινό) Πρόγραμμα της Ευρωπαϊκής Συνάντησης

Πέμπτη 30 Μάη

Από τις 11.00 π.μ. Υποδοχή και

παροχή πληροφοριών στο Mehrlinghof.

6.00 μ.μ. Έναρξη: Εκδήλωση-Ομιλία με τους Antonio García de Leon από το Μεξικό, Joachim Hirsch από τη Γερμανία κ.α.

Μετά τις 9.00 μ.μ. Συνάντηση στο Mehrlinghof.

Παρασκευή 31 Μάη

10.00 π.μ. - 4.00 μ.μ. Συζητήσεις των ομάδων εργασίας.

6.30 μ.μ. Ολομέλεια. Κεντρικό θέμα "ανάλυση".

Το βράδυ Πολιτιστικές εκδηλώσεις, γιορτή.

Σάββατο 1 Ιούνη

10.00 π.μ. - 4.00 μ.μ. Συζητήσεις των ομάδων εργασίας.

6.30 μ.μ. Ολομέλεια. Κεντρικό θέμα "αντίσταση".

Το βράδυ Πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Κυριακή 2 Ιούνη

11.00 π.μ. Τελική ολομέλεια. Κεντρικό θέμα "προοπτικές".

2.00 μ.μ. Διαδήλωση(!)

Μέχρι στιγμής έχουν συσταθεί οι ακόλουθες ομάδες εργασίας:

1. Αυτονομία και δημοκρατία

2. Πολιτικοί κρατούμενοι σε ολόκληρο τον κόσμο - καμπάνια "Λευτεριά σε Όλους τους Πολιτικούς Κρατούμενους"

3. Ζητήματα και αντιλήψεις της αλληλεγγύης (και του διεθνισμού)

4. Γυναίκες μετανάστριες (μόνο για γυναίκες)

5. Η (ευρωπαϊκή) αριστερά και το κοινωνικό ζήτημα

6. Αντιλήψεις για την ανθρωπότητα στη Γενετική Τεχνολογία

7. Η καμπάνια ενάντια στα προϊόντα από τσιφλίκια παραγωγής καφέ στη Chiapas

8. Νεοφιλελευθερισμός και οικονομική κρίση

9. Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός;

Πληροφοριακό κέντρο

Cafe Ex / Mehrlinghof

Gneisenastr. 2a

10691 Berlin

Διεύθυνση της οργανωτικής ομάδας

του Βερολίνου

Solidaridad Directa και Mexico

Group του FDCL

Gneisenastr. 2a

10961 Berlin

Tel: 004930-6946101

Fax: 004930-6926590

e-mail: yabasta@contrib.de

Internet: http://www.icf.de/YaBasta

Ο Subcomandante Marcos για τη

Διηπειρωτική Συνάντηση της

Chiapas

(από συνέντευξη στη Guiomar

Rovira, Απρίλης 1996)

"(...)Η Διηπειρωτική Συνάντηση

κρύβει πολλούς κινδύνους. Μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε ένα είδος

τουριστικής περιόδου, σε ένα "Zapatour", όπως έχει ήδη αρχίσει

να αποκαλείται διεθνώς. Μπορεί επίσης να αποτελέσει την αφετηρία για

τη δημιουργία μιας διεθνούς γραφειοκρατίας ή το ξεκίνημα μιας γελοίας

απόπειρας για μετατροπή του "ζαπατισμού" σε μια νέα παγκόσμια

ιδεολογία, προς αντικατάσταση των ήδη φθαρμένων ή τετριμμένων.

Πρέπει να αντιμετωπίσουμε απλά και ρεαλιστικά τις προοπτικές αυτής της συνάντησης. Γι' αυτό άλλωστε την πραγματοποιούμε στην κοινότητα

αυτός θα είναι ο Marcos, είτε οι ζαπατίστας, είτε ο ζαπατισμός.

Θέλουμε πραγματικά να συμβάλουμε στο να συναντηθούν διαφορετικές απόψεις για ένα πρόβλημα κοινό σε εκατομμύρια ανθρώπους: το νεοφιλελευθερισμό και τις διαφορετικές προτάσεις αγώνα για μια ανθρώπινη ζωή. Θέλουμε να ακουστούν απόψεις για το ανθρώπινο που να προέρχονται από διαφορετικές χώρες, από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις.

Ξέρουμε τους κινδύνους που κρύβει μια τέτοια συνάντηση, αλλά είμαστε διατεθειμένοι να την αναλάβουμε, γιατί πιστεύουμε ότι έχουμε να κερδίσουμε πολύ περισσότερα από όσα πιθανόν θα χάσουμε."

Για την καταδίκη των υποτιθέμενων ζαπατίστας...

"Χθες, 2 Μάη του 1996, ο Jorge

Javier Elorrea Verdegue καταδικάστηκε σε 13 χρόνια φυλάκισης για

τα αδικήματα της τρομοκρατίας, της συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση και της συννομίας. Όπως θα

ξέρετε, αυτές οι κατηγορίες του είχαν αποδοθεί σε μια απόπειρα να τον παρουσιάσουν ως μέλος της

διοίκησης του EZLN. Την ίδια στιγμή που ο Javier Elorrea Verdegue καταδικάστηκε ως "τρομοκράτης-μέλος του

EZLN", η κυβέρνηση πραγματοποιεί επίσημες συνομιλίες με τον EZLN, αναζητώντας υποτίθεται μια ειρηνική,

πολιτική επίλυση των ζητημάτων που αναδείχθηκαν με την ένοπλη εξέγερση που ξέσπασε εδώ και δύο

χρόνια και τέσσερις μήνες.

Ο Javier Elorrea Verdegue καταδικάστηκε χωρίς κανένα απολύτως στοιχείο. Η σύλληψή του είχε

δικαιολογηθεί με βάση την υποτιθέμενη κατάθεση κάποιου Salvador

Morales Garibay, ο οποίος όμως ουδέποτε εμφανίστηκε σε δικαστήριο ή και οπουδήποτε αλλού για να την

επιβεβαιώσει. Η εις βάρος του Javier Elorrea Verdegue κατάθεση της

γυναίκας του, της Maria Gloria Benavides Guevara, δεν ισχύει, γιατί

το ίδιο το δικαστήριο που δίκασε την Maria Gloria Benavides αναγνώρισε

πως η κατάθεσή της ήταν προϊόν ψυχολογικής βίας και βασανιστηρίων

και επομένως δεν την έλαβε υπ' όψη. Τώρα όμως, η κατάθεση που στην περίπτωση της Maria

Gloria Benavides είχε θεωρηθεί άκυρη, με άμεση συνέπεια την απελευθέρωσή της, στην

δίκη του άντρα της θεωρείται έγκυρη. Ο Javier

καταδικάστηκε χωρίς στοιχεία, γιατί η μεν κατάθεση της Gloria έχει

επίσημα θεωρείται έγκυρη, ενώ ο Salvador Morales Garibay παραμένει

άφαντος και η κατάθεσή του δεν έχει επιβεβαιωθεί. Ένα φάντασμα κατηγορεί

τους συλληφθέντες υποτιθέμενους ζαπατίστας.

Η κυβέρνηση, μέσω της δικαστικής εξουσίας, καταδικάζοντας το

Javier θέλει να καταδικάσει τον EZLN. Βαφτίζοντας τρομοκράτη το

Javier, αυτό που θέλει είναι τα μέλη του EZLN να θεωρούνται ως

τρομοκράτες. Μετά το Javier, έρχεται η σειρά των κρατούμενων στο

Reclusorio Norte: Alvaro, Luis, Hilario, Ricardo, Martin, Rosa και

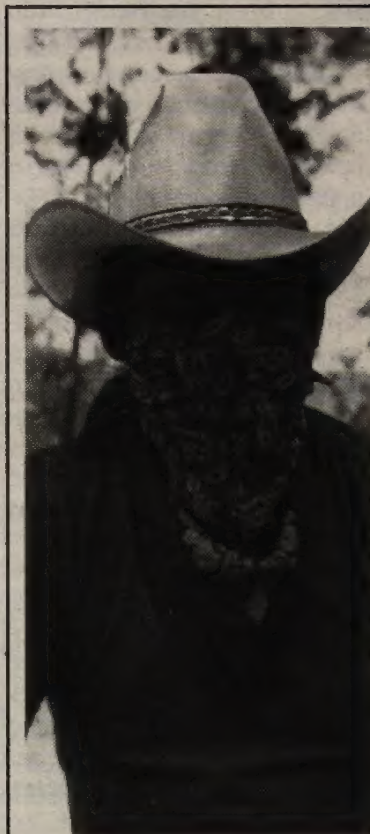
Hermelinda. Ύστερα, οι κρατούμενοι της Almoloaya: Fernando, Joel,

Gerardo, Patricia, Brenda, Cecilia και Ofelia. Μετά, ο Gonzalo που κρατείται

στις φυλακές ανηλίκων. Και ύστερα, ο κρατούμενος του

Coatzacoalcas, ο Francisco Alejandro. Και μετά, ποιος άλλος; Πόσους

ακόμα πολίτες θα κατηγορήσουν ως τρομοκράτες στην προσπάθειά τους να σβήσουν τη φλόγα

Μήνυμα του subcomandante David για τους αλληλεγγύους συντρόφους στην Ελλάδα

Εκ μέρους της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής των Ινδιάνων και του EZLN, θέλουμε να στείλουμε ένα μήνυμα και έναν αδερφικό χαιρετισμό στην ελληνική Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και να τους πούμε ότι αυτή η υποστήριξη, αυτή η αλληλεγγύη, μας έχει κάνει να

δυναμώνουμε όλο και περισσότερο, μας έχει κάνει να αισθανόμαστε πιο σίγουροι, μας έχει εμπνεύσει ολόκληρα. Μας βοηθά να πηγαίνουμε μπροστά στον αγώνα μας και αυτό το δηλώνουμε μαζί με τους αδερφικούς μας χαιρετισμούς. Θέλουμε ακόμη να τους πούμε να συνεχίσουν να κάνουν ότι μπορούν, εκεί μακριά στην Ελλάδα, για την ειρήνη και τη δημοκρατία, για την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Ευχαριστούμε όλους τους ανθρώπους, όλες τις επιτροπές, που θέλουν να συνεισφέρουν την υποστήριξή τους στον αγώνα μας, για να μπορέσουμε κάποια μέρα να αλλάξουμε αυτήν την κατάσταση, να καταφέρουμε να καλυτερεύσουμε τις συνθήκες στις οποίες επιβιώνουμε οι αυτόχθονες στο Μεξικό και όλη η μεξικάνικη κοινωνία, να ξεπεράσουμε την κρίση και την μεγάλη αδικία που υπάρχει στο Μεξικό.

Αν καταφέρουμε κάτι δεν θα είναι μόνο με την δουλειά μας, αλλά και με την υποστήριξη του κόσμου μέσω των επιτροπών που έχουν δημιουργηθεί και μέσω της ελληνικής επιτροπής αλληλεγγύης, γι' αυτό τους στέλνουμε τους χαιρετισμούς μας, την εκτίμησή μας και την αναγνώριση για τη δουλειά που κάνουν εκεί.

Πέμπτη 18 Απριλίου, ώρα 15.30, Όβεντικ, υψόμετρο 2.500 μ., 50 χλμ. δυτικά του Σαν Κριστομπάλ της Chiapas.

της ελπίδας που έχει ήδη ανάψει σε όλα τα μέρη του κόσμου."

Αδερφικά, οι κρατούμενοι υποτιθέμενοι ζαπατίστας στις φυλακές Reclusorio Norte: Hilario Martinez Hernandez, Ricardo Hernandez Lopez, Luis Sanchez Navarrete, Alvaro Castillo Granados, Martin Trujillo Barajas, Rosa Hernandez Hernandez, Hermelinda Garcia Zapagua.

Ανακοίνωση του EZLN

"Στις 3 Μάη του 1996 πληροφορηθήκαμε από το ραδιόφωνο ότι ο δικαστής Juan Alcantara θεώρησε τους Jorge Javier Elloriaga Berdegue και Sebastian Entzin Gomez ένοχους για τα αδικήματα της συννομίας, εξέγερσης και τρομοκρατίας. Ο Juan Alcantara καταδίκασε το Jorge Javier Elloriaga Berdegue σε 13 χρόνια φυλάκιση, πρόστιμο ίσο με 75 ημερομίσθια κατώτατου βασικού μισθού και 4 χρόνια στέρησης των πολιτικών του δικαιωμάτων και το Sebastian Entzin Gomez σε 6 χρόνια φυλάκισης, πρόστιμο ίσο με 40 ημερομίσθια κατώτατου βασικού μισθού και 2 χρόνια στέρησης των πολιτικών του δικαιωμάτων. Ο EZLN θεωρεί την καταδίκη των υποτιθέμενων ζαπατίστας ως σαφές προμήνυμα πολέμου. Οι Jorge Javier Elloriaga Berdegue και Sebastian Entzin Gomez κατηγορήθηκαν ως ζαπατίστας και καταδικάστηκαν για συννομία, εξέγερση και τρομοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι για τη μεξικάνικη κυβέρνηση οι ζα-

πατίστας είμαστε τρομοκράτες, εγκληματίες που πρέπει να φυλακισθούν και να εξοντωθούν. Αυτό δίνει ένα αποφασιστικό χτύπημα στη διαδικασία διαλόγου ανάμεσα στον EZLN και την ομοσπονδιακή κυβέρνηση (...) Θέλουμε να σας πούμε ότι λάβαμε το μήνυμα και το καταλάβαμε καλά. Αυτή τη στιγμή, τα αδερφάκια της CCRI-CG του EZLN, συζητούν για να εκτιμήσουν την κατάσταση και να αναθεωρήσουν τη συμμετοχή τους στο διάλογο του San Andres. Ως διοικητής των τακτικών και άτακτων δυνάμεων, όπως και των ομάδων κομάντος του EZLN, εκπληρώνοντας τις αποφάσεις της CCRI-CG του EZLN, έχω ήδη ζητήσει από όλες τις ζαπατιστικές μονάδες να βρίσκονται σε επιφυλακή, περιμένοντας τις αποφάσεις της ανώτερής μας διοίκησης."

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου, Subcomandante Insurgente Marcos, Μάης 1996

Όλες οι πληροφορίες προέρχονται από το Δελτίο Αντιπληροφόρησης της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας #5, που κυκλοφόρησε τη Τρίτη 14 Μάη. Η τελευταία προθεσμία για να δηλωθούν συμμετοχές στη συνάντηση του Βερολίνου είναι η Δευτέρα 20 Μάη.

GERMANIA

Αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις

Σκοπός ήταν τόσο ν' ανοιχτεί ο δρόμος προς την χωματερή του Gorleben αλλά και να σπάσει ο αντιπυρηνικός αγώνας πριν καλά καλά γεννηθεί και μεγαλώσει. Παρ' όλη την απογοήτευση πολλές οργανώσεις (κυρίως η πρωτοβουλία πολιτών της περιοχής - με οικολογικό/ελευθεριακό προσανατολισμό) οργάνωσαν όλο τον χρόνο μικρές και μαζικές κινητοποιήσεις. Παράλληλα έγιναν πάνω από 50 ενέργειες - συμποτάζ' όλη την χώρα με στόχο τον γερμανικό ΟΣΕ που πραγματοποιεί τις μεταφορές.

Στις 3/5, 10.000 άτομα, κυρίως κάτοικοι της περιοχής αλλά όχι μόνο, διαδήλωσαν στο Ντάνεμπεργκ. Περίπου 2.000, από άλλες πόλεις και χωριά όλης της Γερμανίας έστησαν εκεί τις σκηνές τους. Κυρίως νέοι και νέες από τον οικολογικό και τον αναρχικό/αυτόνομο χώρο. Τέσσερις μέρες πέρασαν σ' ένα κλίμα φεστιβάλ αλλά και με άμεση δράση, συμπλοκές και συλλήψεις.

Ο Castor (το ειδικό δοχείο με το ραδιενεργό περιεχόμενο βάρους 120 τόνων) έφτασε στο Ντάνεμπεργκ στις 8 Μαΐου στις 5 το πρωί. Αμέσως βρέθηκαν πάνω από 3000 διαδηλωτές/τριες στο σημείο όπου ο Castor φορτώνεται από το βαγόνι σε μια 11-αξονική

νταλικά. Στον προορισμό το 18χλμ. απομακρυσμένο Gorleben, βρίσκονταν άλλοι 1500 διαδηλωτές/τριες. Η νταλικά χρειάστηκε 6 ώρες για να διανύσει αυτά τα 18 χλμ με τα μπλόκα και τα οδοφράγματα σ' όλη την διαδρομή. Αντλίες νερού, μπουλντόζες και 9000 μπάτσοι με ροπαλοφόρες μονάδες των ΜΑΤ στην κορυφή, άνοιξαν τον δρόμο στο αστυνομικό κομβόι ενός χλμ που συνόδευε το ραδιενεργό φορτίο.

Την άλλη μέρα οι Τ.Υ. και τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων βούιζαν σχετικά με εμφύλιους πολέμους, πρωτοφανή βία κτλ. Είναι αλήθεια, μόνο που η βία ήταν σχετικά μονόπλευρη και κυρίως κρατική. Πέρα από καμιά 30ριά πέτρες και 3 παρ' ολίγον αναποδογυρισμένες κλούβες, η αντίσταση ήταν κυρίως παθητική. Χιλιάδες άνθρωποι δεν έφευγαν από τον δρόμο ακόμη και όταν ρίχνονταν στα κεφάλια τους κυβικά νερού. Οδοφράγματα - εμπόδια φτιάχνονταν με κορμούς, βράχους, φράκτες και ότι άλλο βρίσκονταν. Μπογιές πετάγονταν συνέχεια στα παρμπρίζ των αστυνομικών οχημάτων. Η αστυνομία δεν περίμενε τόσο αποφασιστική, αυτοοργανωμένη και αυθόρμητη αντίσταση και βιάστηκε να τα ρίξει στους "κακούς": πρώτη φορά λέει οι αυτόνομοι κατά-

φεραν να παρασύρουν τόσο πολλούς ειρηνικούς διαδηλωτές σε πράξεις βίας. Οι 30 τραυματίες από την πλευρά των τελευταίων, άλλα μαρτυράνε.

Η τακτική είναι προφανής: να απομονώσουν κομμάτια του κινήματος και να κατακερματίσουν την αντίσταση. Ξέρουν ότι η δύναμη στο Gorleben βρίσκεται: α) στην σύνθεση βίαιων και μη-βίαιων μορφών της άμεσης δράσης και β) στο ριζωμα της αντίστασης στους χιλιάδες κατοίκους της περιοχής που και μετά από 20 χρόνια αγώνα ακόμη κατεβάζουν τα τρακτέρ στα μπλόκα, προσφέρουν φαγητό και στέγη σ' όσους/ες έρχονται απ' έξω και διαμαρτύρονται καθημερινά ενάντια στα πυρηνικά σχέδια των εξουσιαστών με δεκάδες τρόπους.

Η δεύτερη μεταφορά - συγχρόνως, με τους συνολικά 18.000

μπάτσους, η μεγαλύτερη αστυνομική επιχείρηση στην γερμανική ιστορία μετά το '45 - κόστισε περισσότερο και από την πρώτη. Αυτός ήταν και ο άμεσος στόχος άλλωστε. Το ότι το φορτίο έφτασε στον προορισμό του έφερε βέβαια μια κάποια απογοήτευση και θυμό, ιδίως στους κατοίκους της περιοχής. Έφερε όμως και ζωντάνια, δύναμη και την βεβαιότητα πως στην επόμενη μεταφορά (αν πραγματοποιηθεί βέβαια μετά απ' όσα έγιναν) θα βρεθούν στους δρόμους και τα δάση ακόμη περισσότεροι άνθρωποι. Μέχρι οι πυρηνικές μεταφορές και το ατομικό πρόγραμμα να σταματήσουν να είναι οικονομικά και πολιτικά μια επικερδής επιχείρηση.

Κάστορα

Ενας από τους λόγους που κάνουν την πυρηνική ενέργεια τόσο αντιπαθητική είναι το πρόβλημα των ραδιενεργών αποβλήτων. Τα υλικά αυτά μένουν για χιλιάδες χρόνια και θα κληρονομηθούν σε γενιές που πιθανότατα ούτε καν θα ξέρουν τι είναι τηλεόραση ή ηλεκτρική οδοντόβουρτσα.

Η γερμανική "ατομική μαφία" (βιομηχανία και κράτος) προσπαθεί εδώ και 20 χρόνια να "λύσει" το πρόβλημα της αποθήκευσης με μια πυρηνική αποθήκη στο Gorleben της Β. Γερμανίας. Το Gorleben είναι από τότε ένα από τα σύμβολα των αντιπυρηνικών αγώνων και του άλλοτε δυνατού αντιπυρηνικού κινήματος. Ένα κίνημα που εδώ και ένα χρόνο ξαναγεννιέται.

Φέτος παρά την αντίσταση, εκτελέστηκε η πρώτη πυρηνική μεταφορά (4 είχαν αναβληθεί τα προηγούμενα χρόνια). Η μεταφορά έγινε δυνατή μόνο εξ' αιτίας μιας τεράστιας αστυνομικής επιχείρησης που κόστισε 55 εκατομ. μάρκα (περίπου 8.5 δις. δρχ.).

Αργεντινή: Στο περιθώριο, χωρίς σωσίβιο

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην Αργεντινή είναι τυπική μιας λατινοαμερικάνικης χώρας στην οποία κυβερνούν χωρίς περιορισμούς οι κανόνες του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, με ένα μοντέλο κοινωνικού αποκλεισμού που διαρκώς επιδεινώνεται.

Είναι μια χώρα με έκταση 4.000.000 τετρ. χλμ. και πληθυσμό πάνω από 30.000.000, όπου η ανιση και άδικη κατανομή του πλούτου μεταμορφώνει με τέτοιο τρόπο πολλές περιοχές, ώστε αρχίζουν να θυμίζουν άγονες και εγκατελειμένες εκτάσεις της Αφρικής ενώ στην πραγματικότητα είναι εύφορα εδάφη και υπάρχει ικανό αγροτικό δυναμικό.

Ενώ η κυρίαρχη ελίτ απολαμβάνει με την άνεσή της το σύστημα των προνομίων, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού με το ζόρι ξεπερνά τα όρια της φτώχειας. Στο τελευταίο, έχει συμβάλει και το σχέδιο ιδιωτικοποιήσεων που επιβλήθηκε από το Δ.Ν.Τ. και την Παγκόσμια Τράπεζα και εφαρμόζεται με ζήλο από την περονική κυβέρνηση του Μένεμ. Έτσι, απολύθηκε μεγάλο τμήμα του κρατικού διοικητικού μηχανισμού και των απασχολούμενων στις δημόσιες υπηρεσίες, με αποτέλεσμα την εμφάνιση ολόένα και μεγαλύτερου αριθμού των λεγόμενων "νεόπτωχων".

Οι συνεχιζόμενες απολύσεις εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα, σε συνδυασμό με τη χρεωκοπία πολλών μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, κυρίως από το χώρο της μεταλλουργίας, προκαλούν ένα συνεχώς αυξανόμενο αριθμό ανέργων, που δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε πως σήμερα φτάνει το 30% του ενεργού πληθυσμού. Ορισμένοι από τους άνεργους απασχολούνται ευκαιριακά σε εποχιακές και προσωρινές εργασίες.

Οι συνθήκες εργασίας που έχουν επιβληθεί από την κυβέρνηση διασφαλίζονται με τον περίπλοκο μηχανισμό της περονιστικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και οδηγούν σε οπισθοδρόμηση των εργασιακών δικαιωμάτων σε συνθήκες του περασμένου αιώνα. Το θωρο και η εβδομαδιαία αργία, κατακτήσεις δηλαδή που στοίχησαν στους προλετάριους αίμα, απεργίες και αγώνες δεκαετιών, καταστρατηγούνται όλο και περισσότερο.

Ο περονιστικός συνδικαλισμός είναι πιστός σύμμαχος της κυβέρνησης, οι συνδικαλιστές γίνονται επιχειρηματίες. Τα γραφειοκρατικά συνδικάτα σχηματίστηκαν από τον Περόν στα μέσα του αιώνα για να αντικα-

ταστήσουν τις αναρχικές, κομμουνιστικές και σοσιαλιστικές συνδικαλιστικές ενώσεις. Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές, που σε πολλές περιπτώσεις κατέχουν τις ίδιες θέσεις εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια, σήμερα γίνονται μεγαλομέτοχοι των δημοσίων υπηρεσιών που ιδιωτικοποιούνται, βουλευτές και γεροϋσιαστές, με μισθούς δέκα φορές μεγαλύτερους από αυτούς του μέσου εργαζόμενου. Έχουν τον πλήρη έλεγχο των κοινωνικών παροχών. Στην ουσία πρόκειται για gangsters, στην υπηρεσία των καπιταλιστών, της καθολικής εκκλησίας και της κυβέρνησης.

Η Αργεντινή είναι ένας παράδεισος για τις πολυεθνικές και τα καρτέλ των εμπορών ναρκωτικών, που τη χρησιμοποιούν για να ξεπλένουν τα ναρκο-δολάρια.

Οι "φίλοι του προέδρου" κάνουν εμπόριο όπλων σε περιοχές, όπως η πρώην Γιουγκοσλαβία, όπου ο στρατός της Αργεντινής εκτελεί "ειρηνευτικές αποστολές" στην υπηρεσία του ΟΗΕ.

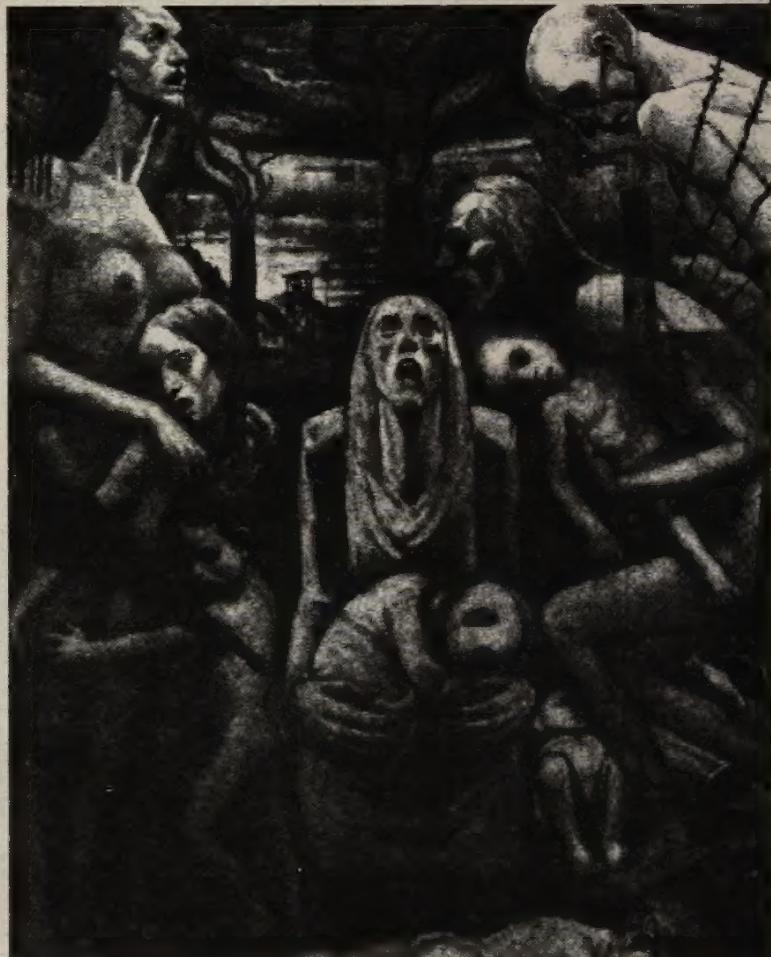
Οι καθυστερήσεις στην πληρωμή των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, συνήθως ξεπερνούν τους τρεις μήνες. Οι όποιες κινητοποιήσεις καταστέλλονται βίαια, ενώ η κυβέρνηση παροτρύνει τους κυβερνήτες των επαρχιών να ιδιωτικοποιήσουν και ότι έχει απομείνει από τις δημόσιες υπηρεσίες, για να το παραδώσουν στα μέλη της μαφίας που νέμονται την εξουσία.

Η καθολική εκκλησία, όπως πάντα, το παίζει σε δύο ταμπλώ. Έτσι εμφανίζονται μέλη της εκκλησιαστικής ιεραρχίας που "καταγγέλλουν την κυβερνητική αναισθησία" και ιερείς που συμμετέχουν στις λαϊκές κινητοποιήσεις. Η εκκλησία επομένως καταφέρνει να διατηρεί το κοινωνικό της προφίλ, ενώ συγχρόνως προσδένει τους εργαζόμενους στο άρμα της παθητικότητας, διασφαλίζοντας τα κυβερνητικά σχέδια.

Το μοναδικό μέλημα των πολιτικών στην Αργεντινή είναι φυσικά η μεθόδευσή της συμμετοχής τους στην εξουσία και το φαγοπότη. Κάποτε, η διαχείριση της κυβέρνησης της Αργεντινής περιγράφηκε ως "μία πτήση χωρίς αλεξίπτωτο". Είναι επίσης ένα πλοίο χωρίς σωσίβια.

Η μόνη απάντηση είναι ο αγώνας, η αντίσταση, η οργάνωση της αυτοδιαχείρισης ενάντια στον καπιταλισμό.

Matias Romero, Ροσάριο, Αργεντινή.
Πηγή: CNT, Μάρτης 1996

Κλεποριδεκτομή: εξαγνισμός των αμαρτωλών

Πάνω από έξι χιλιάδες γυναίκες σε ολόκληρο τον κόσμο υποβάλλονται καθημερινά σε κλεποριδεκτομή. Αυτός ο ακρωτηριασμός του γυναικείου κορμιού και της γυναικείας ψυχής αποτελεί θρησκευτική επιταγή για τους μουσουλμάνους, τους χριστιανούς κόπτες και τους εβραίους Falash που πήγαν στο Ισραήλ από την Αιθιοπία. Οι υπερασπιστές της κλεποριδεκτομής υποστηρίζουν ότι επιβάλλεται για λόγους "υγιεινής", "αισθητικής" και φυσικά για να "πθασθευθεί η ανυπόφευκτη ροπή των γυναικών στην απιστία". Πραγματικά, η κλεποριδεκτομή αποκαλείται "siliyi" (κάθαρση) και "lahara" (εξαγνισμός). Ο ακρωτηριασμός πραγματοποιείται συνήθως στο σπίτι, από γυναίκες συγγενείς του θύματος, που υφίσταται την επέμβαση στα τέσσερα ως εννέα του χρόνια. Χρησιμοποιούνται μαχαίρια ή σπασμένα γυαλιά για τον ακρωτηριασμό και νερό για να σταματήσει η αιμορραγία. Στη συνέχεια ακολουθεί οικογενειακή εορτή. Η αμαρτωλή εξαγνίσθη κε...

Υπολογίζεται ότι μόνο στην Αφρική έχουν υποστεί κλεποριδεκτομή πάνω από 130 εκατομμύρια γυναίκες. Στον "εξαγνισμό" υποβάλλεται το 98% των γυναικών στη Σομαλία και το Τζιμπουτί, το 90% των γυναικών στην Αιθιοπία, την Ερυθραία, το Σουδάν και τη Σιέρα Λεόνε, το 70% στο Μάλι και τη Μπουρκίνα Φάσο. Στην Αίγυπτο, τα επίσημα στοιχεία μιλάν για το 50%, όμως στην ύπαιθρο πρέπει να ξεπερνά το 90%.

“ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ” ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Η απόλυτη έκρηξη της ιδεολογίας

“Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ είναι η βάση της σκέψης μιας ταξικής κοινωνίας μέσα στη γεμάτη αντιθέσεις πορεία της ιστορίας. Τα ιδεολογικά γεγονότα δεν υπήρξαν ποτέ απλές χίμαιρες αλλά η διαστρεβλωμένη συνείδηση της πραγματικότητας και σαν τέτοια, πραγματικοί παράγοντες που ασκούσαν, με τη σειρά τους, μια πραγματικά διαστρεβλωτική επίδραση...”

“Ο Μεγάλος Αδερφός είναι αλήθινος και παντοδύναμος. Κάθε επιτυχία, κάθε πραγματοποίηση, κάθε νίκη, κάθε επιστημονική ανακάλυψη, κάθε γνώση, κάθε σοφία, ευτυχία, αρετή, θεωρείται ότι πηγάζει κατ' ευθείαν από τη διοίκηση και την έμπνευσή του...”

“Για να μπορέσουμε να επιδοθούμε σε γόνιμη παραγωγική δραστηριότητα, να μελετούμε και να ζούμε σε συνθήκες που να επικρατεί τάξη, ο λαός απαιτεί απ' την κυβέρνηση του, από τους καθοδηγητές της παραγωγής και τους καθοδηγητές των μορφωτικών και εκπαιδευτικών οργάνων, να εκδίδουν κατάλληλες διαταγές υποχρεωτικού χαρακτήρα (!!!)” ή “η Ξηρασία δεν είναι τίποτα φοβερό, η σκέψη του Μάο Τσε Τούνγκ είναι η πολύκαρπη βροχή μας”.

Είναι σπάνιες οι φορές που οι φόβοι του Όργουελ πραγματοποιήθηκαν σε τέτοιο βαθμό όπως στη Ρωσία του '36-'40 (εκκαθαρίσεις του Στάλιν) και στην Κίνα της “πολιτιστικής επανάστασης”. Αυτή η “επανάσταση” έχει το χαρακτηριστικό που καμιά άλλη χαρακτηριζόμενη ως επανάσταση δεν έχει: **δεν την συνδέει τίποτα με την ελευθερία και την αξιοπρέπεια.** Αντίθετα είναι μια στιγμή χυδαιότητας και γελοιότητας της εξουσίας μέσα στην τραγικότητα της κινέζικης κοινωνίας που κυβερνάται και σήμερα από μια μεταλλαγμένη “δικτατορία του προλεταριάτου”.

Η παγκόσμια κυριαρχία αναφέρεται μέσα από τους πολλαπλούς διαχωρισμούς που επιβάλλει στην κοινωνία. Επομένως δεν μπορεί παρά και η ίδια η άρχουσα τάξη να υπάρχει μέσα στον διαχωρισμό, άμεσο αποτέλεσμα του οποίου είναι ο ανταγωνισμός. Αν και οι σοσιαλιστικές γραφειοκρατίες είχαν περισσότερους λόγους να βρίσκονται ενωμένες για να παίζουν το λενινιστικό παιχνίδι του προλεταριακού διεθνισμού με διπλωματικές συμφωνίες σε επίπεδο κρατών, εν τούτοις στις αρχές και στα μέσα της δεκαετίας τού '60 θα ξεσπάσει ο άγριος ανταγωνισμός των δύο υπεργραφειοκρατιών της Ρωσίας και της Κίνας. Η Ρωσία έχει δείξει κάποια σημάδια αδυναμίας που προμήνυαν την επερχόμενη κατάρρευση του γραφειοκρατικού καπιταλισμού, ενώ αναπτύσσονταν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα του Τρίτου Κόσμου και πολλές χώρες αποκτούν την “ανεξαρτησία” τους για να προσδεθούν έτσι στο άρμα της θυσίας για την πολυπόθητη “οικοδόμηση του σοσιαλισμού” αλά σταλινικά. Η Κίνα που πάντα ήθελε να παίζει ρόλο πρωτοκαθεδρίας στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο βλέπει τις δυνατότητες που της δίνονται να αποτελέσει “επαναστατικό” πρότυπο για τις χώρες του τρίτου κόσμου και ο Μάο, κάπως περισσότερο από απλός σταλινικός, θα προσπαθήσει να κάνει ότι ο Στάλιν: να εκβιομηχανήσει με κάθε

μέσο την Κίνα ώστε να την καταστήσει αυτοδύναμη οικονομικά και ανεξάρτητη από τις επιλογές της Μόσχας. Έτσι θα έβλεπε τον εαυτό του “νέο αυτοκράτορα των Μαντσού” στην νέα Μέκκα της επανάστασης του Τρίτου Κόσμου ο οποίος θα συσπειρωνόταν γύρω απ' το “φωτεινό” παράδειγμα της Κίνας.

Όμως η κατάσταση στην Κίνα ήταν αρκετά επικίνδυνη για τη διατήρηση του ελέγχου της κοινωνίας από μια γραφειοκρατία που άρχισε να σπαράσσεται η ίδια από διαμάχες και ανταγωνισμούς. Τη στιγμή που ο “Μεγάλος Τιμονιέρης” αποφάσιζε την κόντρα του με την ΕΣΣΔ, οι αντίπαλες φράξιες μέσα στο ΚΚΚ είχαν αρχίσει ήδη τον πόλεμο τους, που ήταν αποτέλεσμα της αδυναμίας του κόμματος να κυβερνήσει αποτελεσματικά, δηλαδή να επιτύχει την οικονομική ανάπτυξη και να κάμψει τις κοινωνικές αντιστάσεις, που άρχισαν και αυτές - παράλληλα με τον πόλεμο των γραφειοκρατικών στρατοπέδων - να κάνουν δυναμικά την εμφάνισή τους. Έτσι τη στιγμή που οι γραφειοκρατίες της ΕΣΣΔ και της Κίνας αναγκάζονται να αποκαλύψουν την αλήθεια κάθε σοσιαλιστικής γραφειοκρατίας (ότι δεν πολεμά ποτέ αποκαλύπτοντας τον ταξικό της χαρακτήρα και τις πραγματικές προθέσεις αλλά το αντίθετο της) αλληλοκατηγορούμενες “ότι προσπαθούν να δημιουργήσουν, με κομμουνιστική ετικέτα, μια νέα πολιτική οργάνωση, πiónι της γραφειοκρατίας και του στρατιωτικού μηχανισμού, (ΠΡΑΒΔΑ, όργανο του ΚΚΡ), η πλειοψηφία του κομμουνιστικού μηχανισμού της Κίνας, των υπευθύνων των συνδικάτων και των οικονομικών στελεχών ήθελε να συνεχίσει ή να αυξήσει την παραγωγή των καταναλωτικών αγαθών και να τονώσει με οικονομικά κίνητρα την προσπάθεια των εργαζομένων, πολιτική που συνεπαγόταν μαζί με μερικές παραχωρήσεις στους αγρότες και τους εργάτες, την αύξηση μιας καταναλωτικής ιεραρχικά διαφοροποιημένης σε πλατιά στρώματα της γραφειοκρατίας. Η κλίκα του Μάο βλέποντας το ανέφικτο της πολιτικής αυτής για τα δεδομένα της Κίνας και έχοντας σαν στόχο την εκβιομηχάνιση, ήθελε να τονώσει την προσπάθεια αυτή με μια προσφυγή στο ιδεολογικό οπλοστάσιο, στην ισχύ της τρομοκρατίας και στην υπερεκμετάλλευση των εργατών και των αγροτών, που σε πολλά μέρη της Κίνας είχαν καταλάβει τα μέσα παραγωγής και είχαν φτιάξει ένοπλα σώματα που έκαναν την επέμβαση του “Λαϊκού” Στρατού κάτι παραπάνω από απαραίτητη σε πολλές περιοχές της χώρας. Πολλές φορές οι εργάτες και οι αγρότες εξαπατήθηκαν από τοπικούς γραφειοκράτες που αντιτίθενταν στον Μάο από καθαρό συμφέρον κι έτσι χάθηκαν οι δυνατότητες μιας πραγματικής εξέγερσης ενάντια στο ολοκληρωτικό καθεστώς.

Έτσι η πρώτη φάση της πολιτιστικής επανάστασης, που επίσημα ξεκίνησε τον Μάη του 1968, χαρακτηρίζεται απ' την σύγκρουση της γραφειοκρατίας που πλαισίωνε τον κρατικό μηχανισμό και στελέχωνε την οικονομία, με τους ιδιοκτήτες της ιδεολογίας, δηλαδή τον Μάο και την φράξία του. Οι σταλινικές γραφειοκρατίες πάντα είχαν έναν αρχηγό πέρα από κάθε αμφισβήτηση ο οποίος εγγυούταν την ύπαρξη και τη συ-

νέχεια της γραφειοκρατίας. Άρα πάντα οι διαμάχες απέναντι στις αντίπαλες φράξεις κατέληγαν σε ολοκληρωτικές εκκαθαρίσεις και σε μεγάλες σφαγές σε όλο το φάσμα της κοινωνίας εκτός από την κορυφή του κρατικού μηχανισμού του κόμματος-κράτους. Για να επικρατήσει ο Μάο επινόησε τον όρο “πολιτιστική επανάσταση” μην μπορώντας να αγνοήσει την εξέγερση της νεολαίας και την αμφισβήτηση των παλιών ηθών στη Δύση. Έτσι κινητοποίησε τους φοιτητές, τους οποίους οργάνωσε σε “Ερυθρές Φρουρές” ενάντια σε ό,τι συμβόλιζε το παλιό, το φθαρμένο, άρα αυτό που έπρεπε να πεθάνει και να εκκαθαριστεί για να προχωρήσει η “οικοδόμηση του σοσιαλισμού”. Βέβαια το παλιό στην περίπτωση αυτή ήταν η αντίπαλη γραφειοκρατία και όποιος άλλος δεν ήθελε να θυσιαστεί στο όνομα του Μάο και του σοσιαλισμού για να εκβιομηχανιστεί η Κίνα, δηλαδή ένα μεγάλο μέρος των εργατών και των αγροτών. Οι ερυθροφρουροί με τη συμβολή του Στρατού είχαν αναλάβει να διαπομεύσουν, να σκοτώσουν και να “αποκαλύψουν” στο λαό κάθε εχθρό του Μάο και των αλήθινων ντρεκτίβων του. Οι δημόσιοι αξιωματούχοι, οι δολοφονίες και οι αγριότητες ήταν καθημερινή πρακτική στα πλαίσια μιας “επανάστασης” που μπορεί να χρειαστεί να διαρκέσει χίλια ή δέκα χιλιάδες χρόνια” σύμφωνα με τα αυτοκρατορικά πρότυπα του Μάο. Οι ερυθροφρουροί ψέλλοντας τις εντολές του προφήτη Μάο, διαβάζοντας φωναχτά το περίφημο κόκκινο βιβλιαράκι, γυρνούν σε όλη την Κίνα προσπαθώντας να την “καθαρίσουν” απ' το “Παλιό”, σκοτώνοντας αδιάκριτα, εγκλωβισμένοι στα σκοτάδια της ιδεολογίας.

Η Κίνα εκείνης της περιόδου προσφέρει ένα απ' τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα απόλυτης κατοχής της κοινωνίας από μια γραφειοκρατία που προσφεύγει στην απόλυτη χρήση της ιδεολογίας, αυτής της μεγάλης εμπειρίας της ίδιας της κοινωνίας που εκκρίνεται απ' το σχιζοφρενικό χαρακτήρα μιας ψευδούς συνείδησης. Όταν η κοινωνία παραιτείται απ' την δυνατότητα της να σκέφτεται και να καθορίζει η ίδια την ύπαρξη της τότε ο διαχωρισμός, η αλλοτρίωση και η ιδεολογία, αυτή η ψευδής θεώρηση της πραγματικότητας αντικαθιστούν το διάλογο, την ελευθερία, την ύπαρξη οποιασδήποτε αντικειμενικής αλήθειας. Η μόνη αλήθεια είναι αυτή που πηγάζει απ' τους ιδιοκτήτες της κοινωνίας. Αυτό συνέβηκε σε όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα και διαφέρει απ' τη χρήση των ιδεολογιών που η σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία παράγει. Στην Κίνα έγινε απόλυτη χρήση μιας επίσημης “επαναστατικής” ιδεολογίας από ένα κόμμα, από μια φράξια, από ένα πρόσωπο-εκφραστή της, ο οποίος προσπαθούσε να διατηρήσει μια μονοδική εξουσία και όχι χρήση πολλών ιδεολογημάτων ανάλογα με την περίπτωση και με τις διάφορες εξουσίες που τις χρησιμοποιούν.*

Η ιδεολογία έγινε στον αιώνα μας αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης για τέσσερις τουλάχιστον σκοπούς: α) χρησιμοποιήθηκε για να συσπειρώσει μια πειθαρχημένη ομάδα ικανή να επωφεληθεί γρήγορα απ' την αλλαγή των περιστάσεων και να κερδίσει την εξουσία, β) χρησιμοποιή-

ήθηκε για να παροτρύνει τους ανθρώπους να κάνουν θυσίες για λόγους που ωφελούσαν περισσότερο κάποιες ηγεσίες παρά τους ίδιους γ) χρησιμοποιήθηκε για να επεκτείνει την εξουσία μιας κυβέρνησης ή άλλης οργανωμένης ομάδας έξω απ' τη χώρα ή τις χώρες, όπου ήδη βρίσκεται στην εξουσία και χρησιμοποιήθηκε μέσα σ' ένα κόμμα ή κάποια άλλη οργάνωση από ανθρώπους που προσπαθούν να αποκτήσουν ή να διατηρήσουν τον έλεγχο της. Ο ναζισμός, ο σταλινισμός και ο μαοϊσμός της πολιτιστικής “επανάστασης” συμπεκνώνουν σε απόλυτο βαθμό και τις τέσσερις πολιτικές χρήσεις της ιδεολογίας που παράγεται από ένα κόμμα που ιδιοποιείται την κοινωνία φτιάχνοντας πλαστές κοινότητες και κοινωνικότητες.

Τώρα που η πολιτιστική “επανάσταση” κατέληξε στην ελεύθερη αγορά, τώρα που για την ώρα το ρόλο του κράτους που παρεμβαίνει εξισορροπιστικά στην οικονομία τον παίζει το κράτος-κόμμα του ΚΚΚ, είναι πλέον η ίδια η πραγματικότητα που διαψεύδει κατηγορηματικά όσους στην δεκαετία του '60 και του '70 ψεύδονταν ασύστολα και χειραγωγούσαν το επαναστατικό κίνημα στο όνομα του κάθε Πάπα του σοσιαλισμού. Παραμένει και τώρα ένα μεγάλο ερώτημα: Πώς τόσοι άνθρωποι απ' όλο τον πλανήτη πίστευαν ότι η “πολιτιστική επανάσταση” είναι έκφραση ελευθερίας και ένα απαραίτητο στάδιο για την κομμουνιστική κοινωνία. Πίστευαν πως είναι μια απαραίτητη κίνηση που πρέπει να κάνει το κόμμα και ο αρχηγός του, ώστε να δημιουργηθούν οι νέες μαζικές οργανώσεις, οι οποίες θα διαλέγουν κάθε φορά το δρόμο προς το σοσιαλισμό. Από εκκαθάριση σε εκκαθάριση, η διαδοχή των πολιτικών τάσεων απλά θα δείχνει μέσα από μηχανικές διαδικασίες τι είναι συντηρητικό και τι προοδευτικό. Η πολιτική καθοδήγηση θα είναι “απλά” η αντανάκλαση(!) αυτής της διαδικασίας και η διαίτησή(!) του Μάο απλά απαραίτητη και αποφασιστική για να συγκεντρώνει και να σταθεροποιεί την πρωτοβουλία των μαζών των οποίων είναι και η έκφραση(!;). Όσο οι άνθρωποι εξακολουθούν να εκχωρούν τη ζωή, τη δημιουργικότητα, τη φαντασία και τη δύναμή τους σε αυτόκλητους εκφραστές της κοινωνίας, είναι σίγουρο πως η ιστορία θα επαναλαμβάνεται **αρνούμενη τον εαυτό της.**

“Οι άνθρωποι οφείλουν να ασχοληθούν και να αλλάξουν την ιστορία τους, εφόσον η ιδεολογία καταλήγει είτε σε μια λανθασμένη αντίληψη αυτής της ιστορίας, είτε σε μια πλήρη σφαίριση αυτής της ιστορίας” (Μαρξ: Φιλοσοφικά Χειρόγραφα).

*Η Κίνα αποτελεί παράδειγμα οργουελιανής χρήσης της ιδεολογίας και αυτή η ιδιαιτερότητα της την διαφοροποιεί απ' τις άλλες περιπτώσεις χρήσης της ιδεολογίας και γενικευμένης ψευδούς συνείδησης.

Ελευθερία αγοράς, όχι οι άνθρωποι...

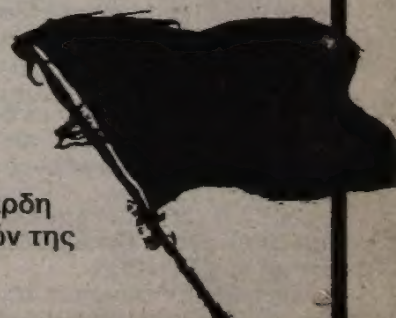
18 ΜΑΗ 1814: Γεννιέται ο Μιχαήλ Μπακούνιν.

18 ΜΑΗ 1966: Ο Μάο κηρύσσει την “Πολιτιστική Επανάσταση”.

21 ΜΑΗ 1639: Πεθαίνει εξόριστος ο ιταλός φιλόσοφος και προπαγανδιστής του αθεϊσμού Tommaso Campanella.

21 ΜΑΗ 1894: Εκτελείται ο Emil Henry.

21 ΜΑΗ 1975: Στη Στουτγάρδη αρχίζει η δίκη των μελών της RAF.

ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ & ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ένας καιρός όπου όλο και περισσότερο η πρόωρη εφηβία μπαίνει στη δημοσιότητα¹ οργανωμένη σε συμμορίες. Ένας καιρός όπου τα τελευταία 150 χρόνια ο αριθμός των απόμων επάνω στον πλανήτη έχει πάει από το ένα στα πέντε δισεκατομμύρια. Ένας καιρός όπου η αστική δημοκρατία της ισότητας έχει καταπιεί² ήρωες και κατακτητές. Ένας καιρός στον οποίο κάποιος πρέπει να μπει στην ανωνυμία και τη μυστικότητα αν δεν θέλει να υποβιβασθεί μετατρέπόμενος σε εικόνα. Ένας καιρός όπου η αδυναμία του να κινηθεί καλεί την ιστορία σε εξέταση. Ποτέ άλλοτε το άτομο δεν αντιμετώπισε δίλημμα σαν το ακόλουθο: η άμεση δόξα-δημοσιότητα-κάποιου είναι η αντίθεση και η αδυνατότητα της αληθινής, ιστορικής δόξας. Ποτέ το άτομο δεν είχε τόσο εξαιρεθεί από την ιστορία του ίδιου του ατόμου.

Αντίθετα, μετά από έναν άκαρπο αγώνα μεταξύ του "ατομικισμού" και του "κολλεκτιβισμού", ο οποίος υπήρξε πολύ αβέβαιος στο ταξικό μέτωπο, η κυρίαρχη ιδεολογία διακήρυξε το θρίαμβο του ατόμου. Για τους κρατικούς μάντζερς και τους μάντζερς του εμπορεύματος, ή μεσα στην πρώην εργατική τάξη, το άτομο είναι παντού ο νικητής. Η φιλελεύθερη ισοπολιτεία, γέννημα της αστικής αντεπανάστασης, συνεργάστηκε με τον πιο ριζοσπαστικό αντικειμενισμό, γέννημα της άρνησης του πολιτικού και της ήττας της επαναστάσεως του 1921, με σκοπό την προώθηση του ατόμου, μια προώθηση που δεν προσφέρεται σε κανέναν. Έτσι, ενώ η μοντέρνα επικοινωνία παντού περικυκλώνει, ρηχάει, εκμηδενίζει, διαχωρίζει και ισοπεδώνει το άτομο σε μια αναπαράσταση, παντού διακηρύσσει, υποστηρίζει, εκδηλώνει, δομεί και επικοινωνεί αυτό το άτομο που μετατράπηκε σε τέρας.

Αυτή η διαστρέβλωση, μακριά από τη θριαμβεύουσα και ταυτόχρονα απαννούμενη αντίληψη, είναι πηγή αμφιβολιών και σύγχυσης. Έτσι, το *Bibliothèque des Emeutes* τοποθετεί τον εαυτό του στην ίδια κατηγορία με τις υπερ-ατομικιστικές τάσεις, ολοφάνερα σ' αυτές του Στίνερ. Παύοντας να είμαστε ουσιαστικά ικανοποιημένοι με τις διαφύσεις της ανθρωπότητας, όπως αυτές εμφανίζονται να λειτουργούν σύμφωνα με θεωρητικές ενισχύσεις οι οποίες έχουν τώρα απορριπθεί, απορρίπτουμε τις κυρίαρχες διαφύσεις που βασίζονται στην ανάγκη τεκνοποίησης/γέννησης (φυλή, εθνικότητα, έθνος) και την ίδια στιγμή εκείνες που βασίζονται στην ανάγκη διατροφής ("κοινωνικές" τάξεις). Και η απροσδιοριστία που δημιουργείται φαίνεται -και μόνο φαίνεται-, στη διάρκεια της πορείας των παρατηρήσεών μας, σαν μια αποδοχή του ατομικισμού. Αφού (κατά το προσωρινό κέρδος από αυτή την απροσδιοριστία) πιστεύουμε ότι η διαμύχλη εξακολουθεί να ανήκει σε όσους παίρνουν μέρος σ' αυτήν και η επανάσταση σε όσους ουσιαστικά κάνουν επανάσταση, υπερασπίζουμε τις θέσεις μας λαμβάνοντας υπόψη καθέναν απ' αυτούς τους φίλους, με μια συγκεκριμένη ζήλεια. Αλλά μιας και σ' αυτόν τον κόσμο τέτοιοι άνθρωποι είναι σπάνιοι, για μας η ατομικότητα μετρά ακόμη περισσότερο και της αποδίδουμε τη μεγαλύτερη ελευθερία. All the more so since. Εκ πρώτης, εμείς οι ίδιοι αποτελούμαστε από έναν πολύ περιορισμένο αριθμό συνεργαζόμενων ατόμων. Επίσης, η συνεργασία μας υποστηρίζει ένα συγκεκριμένο αριθμό αρχών οι οποίες είναι πανομοιότυπες μ' αυτές του υπερ-ατομικισμού.

Εγωισμός: αν ο καθένας μας ήξερε πώς να βασιστεί στον εαυτό του και μόνο, αν ο καθένας μας ήξερε ότι η υπευθυνότητα είναι εντελώς δική του ή δική της, ο εγωισμός τουλάχιστον θα ξεφορτωνόταν την υποκρισία ή οποία είναι εμπόδιο -κι είναι μεγάλο αριθμό μορφών υποταγής, που συναντώνται σε κάθε ιεραρχία. Μια αλληλεγγύη βασισμένη στον εγωισμό -μια αλληλεγγύη που, γι' αυτό, θα ήταν πέρα από την ηθική και την ενοχή. Πλήρης πρόοδος κάθε ατόμου σε όλες τις αποφάσεις και μια μορφή εκπροσώπησης στην οποία το εξουσιοδοτούμενο πρόσωπο είναι απλά ο εκτελεστής (των αποφάσεων) του εξουσιοδοτή, ο οποίος από μόνος του διατηρεί απολύτως αυθαίρετο και διακριτικό έλεγχο στον εξουσιοδοτούμενο: μια μέθοδος λειτουργίας και λήψης αποφάσεων την οποία αποκαλούμε δημοκρατία. Δίνοντας προτεραιότητα στην προσωπική ευχαρίστηση (δυστυχώς, περισσότερο θεωρητική παρά πρακτική), αν και αυτή η προτεραιότητα δεν υπερβαίνει τα πάντα³. Και γι' αυτό, ό,τι φαίνεται για μας η μεγαλύτερη αντίληψη ατομική ελευθερία. Όλες οι υπερβολές, οι παραξενιές, οι διαθέσεις, οι παραλογισμοί κι οι εφευρετικότητες φαίνονται σαν πιθανές βάσεις για το δημόσιο διάλογο που σκοπεύουμε να προωθήσουμε.

Αυτή η γενική ανεκτικότητα, όμως, υπόκειται στην παρακάτω συγκεκριμένη μη-ανεκτικότητα: αυτές οι ασυμμόρφωτες/ασυμβίβαστες εκφρά-

σεις πρέπει να είναι συνεπείς με τα ήδη υπάρχοντα θεμέλια του θεωρητικού μας πλαισίου -ή αυτό το τελευταίο να επιδείξει την ασυνέπειά του. Ότι αυτές οι εκφράσεις, με άλλα λόγια, τείνουν πραγματικά να προκαλέσουν αυτόν τον απόλυτο δημόσιο διάλογο. Παρόμοια, με κανέναν τρόπο δεν συμφωνούμε με την υπεροχή του ατόμου επί της ιστορίας της ανθρωπότητας. Αποδεικτικά στοιχεία που προέρχονται από την τρέχουσα ιστορία της ανθρωπότητας, ήδη ρεζιλεύουν με έκδηλο τρόπο τέτοιες αξιώσεις. Το άτομο δεν μετράει στην ιστορία σαν άτομο. Η εποχή μας έχει σε μεγάλο βαθμό ολοκληρώσει τον αφοπλισμό της ισότιμης κοινωνίας των ατόμων και του ανθρώπινου είδους μέσω της θεαματικής μαγείας της αλλοτρίωσης, η οποία, όποτε αποκαλύπτει την ουσία της, τώρα παίρνει επιβλητικές μορφές: Αν είναι η κοινωνία η οποία παράγει την αλλοτρίωση (του μυαλού και της καρδιάς), ακριβώς η ίδια αλλοτρίωση διαφεύγει του ατόμου. Η αλλοτρίωση έχει καταστεί η γενική εκδήλωση του ατόμου και η εκδήλωση της ανθρωπότητας μέσα στο άτομο. Εδώ και τώρα, έχουμε αντιμετώπιση αυτόν τον παροξυσμό της ιστορίας.

Στα 1844 ο Μαξ Στίνερ δημοσίευσε το σπουδαιότερο έργο του "Το Εγώ και το Δικό του". Η άποψή του είναι απλή: Εγώ. Ο τρόπος που το εκθέτει (περισσότερο ευφυής παρά αυστηρός) είναι πολύ ριζοσπαστικός. Τίποτα δεν προηγείται του Εγώ. Ο Στίνερ κάνει ένα είδος απογραφής των αφηρημένων εννοιών οι οποίες περιορίζουν το άτομο, βρίσκοντας και κριτικάροντας την κυριαρχία τους επί του Εγώ, αναστρέφοντας τη σχέση καθιστώντας τις υποταγμένες στο Εγώ. Ο Θεός, το Κράτος, η κοινωνία, ο έρωτας, η ανθρωπιά, η ελευθερία, η αλήθεια, κλπ, είναι απλώς μέσα υπόταξης των ατόμων σε μια ιδέα. Μια ιδέα, όμως, η οποία δημιουργείται από αυτούς, αλλά τους ξεπερνά παύοντας, έτσι, να είναι ιδιοκτησία τους. Ποια είναι η περιουσία του ατόμου; Όλα όσα μπορεί να κυριαρχήσει, όλα όσα κάποιος μπορεί να επιτύχει. Γι' αυτό, για παράδειγμα, στο βαθμό που συνιστά μια εξωτερική εντολή στην οποία εγώ πιστεύω, η αλήθεια είναι άλλη μια απόδειξη της υποταγής μου, ενώ η αλήθεια μου είναι η περιουσία μου. Μια απόδειξη της ελευθερίας μου, η οποία εκτείνεται όσο μπορώ, εύχομαι ή επιθυμώ να εκτείνεται. Η η ελεύθερη σκέψη: για το Στίνερ αυτή γίνεται σκέψη ελεύθερη από το άτομο, που υποτάσσει το άτομο, η οποία είναι σε αντίθεση με τη σκέψη που κυριαρχεί από το άτομο, στην οποία το άτομο θέτει περιορισμούς -αφ' ής στιγμής το άτομο δεν θεωρείται μόνο. Ο στόχος; Η προσωπική ευχαρίστηση. Κοινωνία είναι η γνήσια κατάσταση της ανθρωπότητας, από την οποία, λίγο-λίγο, αναδύονται τα άτομα, σχηματίζοντας και κάνοντας τους εαυτούς τους να ξεχωρίζουν. Η πρώτη αντίρρηση που εκφράστηκε από τους κριτές του -ότι το Εγώ, το Μοναδικό Ένα, είναι μια νέα αφηρημένη αντίληψη η οποία απλά αντικαθιστά τον εαυτό από τους άλλους- απορρίπτεται από το Στίνερ: το Μοναδικό Ένα είναι, ακριβώς, μοναδικό, μια μη-ορίσιμη, κενού περιεχομένου αντίληψη, επειδή απουσιάζει η γενικότητα. Αποτέλεσμα αυτού του αρχικού περιορισμού είναι ότι, ούτε ο Στίνερ ούτε ο Μακέρ, ο οποίος ανέσυρε το Στίνερ από τη λήθη εκατό χρόνια αργότερα, ούτε και οι "L'Unique et Son Ombre" νεο-Στίνερικοί μιλούν για τους εαυτούς τους, λες και το να μιλά κανείς ήταν ήδη μια γενίκευση, λες και το να μιλά κανείς για κάποιον γινόταν ήδη για να αποδοθεί ένα περιεχόμενο, ένας ορισμός, λες και η ιδιοκτησία του ατόμου εξαιρείται από το να το εκφράζει. Έτσι, στο ταξίδι του ατόμου βρίσκεται κανείς έναν πολύ πληκτικό ύμνο στην αγάπη μέσω του Πλάτωνα, του Μπετόν και του Φρόυντ, μετρούν επίμονα τον βαθμό στον οποίο αυτοί συμμορφώνονται με τη θεωρία της αγάπης που οι ίδιοι αποδίδουν στον Στίνερ, παραμερίζοντας κάθε τι που θα μπορούσε να είναι περισσότερο ενδιαφέρον -την προσωπική εμπειρία αγάπης του συγγραφέα και τη θεωρία του συγγραφέα που βασίζεται στη δική του ή δική της μοναδικότητα. All the more so since η αγάπη είναι ακριβώς μια από τις σπάνιες δραστηριότητες, όπου καμία θεωρία μέχρι σήμερα δεν φαίνεται να είναι συνεπής με συγκεκριμένη εμπειρία, εκθέτοντας την ευνοϊκά στην λεπτομερική εξέταση από την άποψη του Στίνερ. Εκτός αυτού, όμως, η αγάπη δεν είναι με κανέναν τρόπο το λιγότερο διφορούμενο στο έργο του Στίνερ. Στο "Μερικές Προσωρινές Παρατηρήσεις Αφορούσες μιας Κατάστασης [Κράτους]; Θεμελιωμένης στην Αγάπη", κάνει την πιο οξεία διάκριση μεταξύ του εγωιστή, προς τον οποίο δίνει την έγκρισή του, και του ερωτευμένου [εραστή]: "Οι ερωτευμένοι [εραστές:] είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Ο εγωισμός δεν αλλάζει τους ανθρώπους, ενώ ο έρωτας τους μεταμορφώνει. Μόλις ερωτευτεί γίνεται ένα εντελώς διαφορετικό πρόσωπο, όπως

λέει το γνωμικό. Γι' αυτό, μόλις ερωτευτούν, οι εραστές κάνουν κάτι στους εαυτούς τους -καταστρέφουν τα πάντα μέσα τους που βρίσκονται σε διαφορά με το πρόσωπο του έρωτά τους. Πρόθυμα, αφήνουν τους εαυτούς τους να καθοριστούν και, μεταμορφωμένοι από τη δύναμη του έρωτα, παραδίδονται στο άλλο πρόσωπο".

Σχετικά με τους νεο-Στίνερικούς, αυτό σημαίνει ξεκάθαρα ότι ο Στίνερ αντιτίθεται στον έρωτα, φαινομενικά αντίθετα από την αντίληψή τους. Αντίθετα, στο "Εγώ και το Δικό του" ο Στίνερ υποδηλώνει ότι ο έρωτας μπορεί να είναι μια μορφή σκλαβιάς. Κι αν υποκινείται από τον εγωισμό;

Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο όριο, που μπορεί να βρεθεί στο Στίνερ, και που μειώνει το έργο του σε καθαρή ματαιότητα. Γιατί, αν κάποιος μπορεί να γίνει σκλάβος από εγωισμό, κάθε άτομο ζει σύμφωνα με τις αρχές του Στίνερ. Ας πούμε ότι πιστεύω στην Κοινωνία, την Αλήθεια, το Θεό, την Ανθρωπότητα, την Ελευθερία, κλπ. Αλλά από καθαρό εγωισμό! Ουσιαστικά, ο Στίνερ μέμφεται, θέτοντας τον εγωισμό σε αυστηρή κριτική από τη μια, όταν από την άλλη επαναλαμβάνει ότι τελικά όλοι είμαστε εγωιστές. Τότε, αυτή η αυστηρή κριτική, είναι μέρος του εγωισμού. Κάθε υποκριτής μπορεί να πει ότι η υποκρισία αυτής της αυστηρής κριτικής, στο βαθμό που ο Στίνερ αποκλείει κάθε ηθικό εμπόδιο, είναι μόνο μια έκφραση του δικού μου εγωισμού. Αν ο εγωισμός είναι η βάση όλων μας, αν η σκλαβιά, ακόμη κι ως προς τον έρωτα, είναι εγωισμός, τότε ολόκληρος ο κόσμος μέχρι τα εσώψυχά του, είναι εγωιστικός. Τότε, ολόκληρος ο κόσμος ανταποκρίνεται στις επιθυμίες του Στίνερ. Αλλά, είναι μια νέα έκδοση των καλύτερων ισχυρισμών του Λάιμπνιτς, εκτός κι αν, πιο απλά, είναι μια απάτη ή, περισσότερο σοβαρά, μια σοφιστία.

Στην πραγματικότητα, προσπαθώντας να τοποθετήσει τον εαυτό του στο κέντρο, αλλά υπεράνω του κόσμου, ο Στίνερ διαπράττει δύο λάθη χειρισμού. Το πρώτο βρίσκεται στο γεγονός ότι, αυτός ο μετα-Χεγκελιανός, περιέρχεται πιστευθεί ότι η σκέψη είναι απλά μια σκέψη μέσα σ' ένα κεφάλι, κι έτσι τίποτα. Αυτή η κακή εκτίμηση της αλλοτρίωσης, η οποία ήταν πολύ της μόδας στους υλιστές του 19ου αιώνα, παραμένει σε ισχύ σήμερα κι όχι μόνο μεταξύ των διευθυντών. Μια σκέψη του νου δεν είναι τίποτα. Και το γεγονός ότι η σκέψη εγκαταλείπει τον νου για να γίνει κάτι άλλο είναι εμφανής, με αξιοσημείωτο τρόπο, στον αρχικό στόχο της Στίνερικής κριτικής -όπου η αφαίρεση τοποθετεί αυτή την σκέψη υπεράνω μας με σκοπό να μας υποτάξει, ένα σύνθημα χαρακτηριστικό της αλλοτρίωσης. Παρόμοια, στην αξίωσή του της κοινωνίας ως αρχικής μορφής -από τη μορφοποίηση της οποίας τα άτομα διακρίνονται/διαχωρίζονται- ο Στίνερ δεν εξηγεί πώς και γιατί αυτή η αρχική αφαίρεση γίνεται υπαρκτή ούτε, επίσης, γιατί η Χεγκελιανή θεωρία για την εξέλιξη προς την αρχική πηγή είναι γι' αυτό εσφαλμένη. Ούτε εξηγεί ποια παρεκτροπή κάνει τους μη-εγωιστές υποκριτές να πιστεύουν στην ανθρωπινότητα, στο Θεό, στον έρωτα, στην αλήθεια, και σ' όλα τα πράγματα που υπάρχει η πρόθεση να πραγματοποιηθούν.

Η Αλήθεια, πιο συγκεκριμένα, διαφεύγει του Στίνερ, με την έννοια (η οποία δηλώνει τη διαφορά μεταξύ ύπαρξης και πραγματικότητας) το να κάνει κάτι να είναι αληθινό σημαίνει να το κάνουν να είναι πραγματικό. Ο κομμουνισμός ή το άτομο, για παράδειγμα, απέχουν πολύ από το να είναι πραγματικότητα και, γι' αυτό, από το να είναι αλήθεια. Από τη μεριά του Στίνερ, η τοποθέτηση του Εγώ όχι μόνο στο κέντρο της ολκότητας, αλλά καθιστώντας το η ίδια η ολκότητα, έχει σαν σκοπό την επίδειξη μιας θεμελιακής έλλειψης γνώσης γύρω από την σκέψη. Αυτό που βρίσκεται πέρα από το Εγώ, υπάρχει (δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για την σκέψη, αυτή την στιγμή): είναι η αλλοτρίωση.

Η δεύτερη εσφαλμένη προϋπόθεση φαίνεται να είναι σε μεγάλο βαθμό μέρος της περιόδου που ξεκινούσε εκείνη την εποχή, και εντοπίζεται στην περίπτωση του Μαρξ και του υλισμού ως συνόλου. Ο Στίνερ, όπως έκαναν και οι υλιστές με το άτομο της φύσης, εκλαμβάνει το κοινωνικό

άτομο σαν το μικρότερο, αδιαίρετο κομμάτι. Και λογικά, δομεί οτιδήποτε άλλο από αυτό. Βρίσκει σκανδαλώδη και γελοία τη χειροφύση των τημάτων σε βαθμό που να αντικαθιστούν τους εαυτούς τους από την ουσία του αδιαίρετου -από το άτομο. Όμως, αυτή η επιθυμία των θετικιστών να δομήσουν μια θετικότητα, ένα είδος στέρεης μονάδας, απαιτεί εκείνη την διαδικασία η οποία δικαιώνει ολόκληρο το έργο του Στίνερ -οτιδήποτε στο άτομο που δεν είναι του ατόμου, πρέπει να εξαλειφθεί. Η ιδέα της ανθρωπότητας, του Θεού, του Κράτους, κλπ, πρέπει να καταγγελθεί, να διαχωριστεί με δριμύτητα από το άτομο, πριν αυτό επανοικειοποιηθεί, ή ταιριάζει στην προσωπική του ευχαρίστηση. Αλλά εγώ δεν συμφωνώ με τη διάκριση που προτείνει ο Στίνερ: αυτή η εξωτερική σκέψη μέσα μου, είναι εγώ επίσης. Στόχος μου δεν είναι να διαχωρίσω το Εγώ μεγεθυμένο σε ανθρωπότητα αλλά, αντίθετα, να το ενωποιώ μέσα σε μια σχέση η οποία καθορίζει τη ζωή μου και τη σχέση μου με τις άλλες υπάρξεις. Με άλλα λόγια, εγώ -ένα συγκεκριμένο άτομο- δεν είμαι διαχωρισμένος απ' ό,τι μου είναι ξένο. Αντίθετα, ό,τι μου είναι ξένο με έλκει -αν και μόνο δια μέσου αυτού η αυτο-πραγμάτωσή μου μπορεί να βρει την αλήθεια της. Και απέχοντας από το να δεχτώ το αδιαίρετο του Μοναδικού Ενός του Στίνερ, δηλώνω ότι αυτό είναι επίσης διαίρετο. Αυτό που δεν είναι πλέον διαίρετο, είναι κάτι το οποίο έχει φτάσει σ' ένα τέλος. Γι' αυτό, αν το Μοναδικό Ένα του Στίνερ ήταν αδιαίρετο, θά 'πρεπε να έχει φτάσει σ' ένα τέλος.

Έτσι, ο Στίνερ υποχρεούται να αρνηθεί ότι η ανθρωπότητα έχει ένα σκοπό, ότι εγώ ως άτομο αναζητώ ένα γενικό σκοπό, ένα σκοπό ο οποίος, με τον τρόπο που αυτός αποκαλύπτεται στη συνειδησή μου, είναι πέρα από τη θέλησή μου και ο οποίος, σαν αποτέλεσμα, καθοδηγεί τη θέλησή μου. Έτσι ο Στίνερ αρνείται την ιστορία, ή την υποβιβάζει στη δινηκεή ολοκληρωμένη αναπαράσταση της: ένα παράξενο παρελθόν, το οποίο είναι η κίνηση του γενικού προς το ειδικό, της κοινωνίας προς το άτομο. Ο σκοπός του -η προσωπική ευχαρίστηση- είναι ο ίδιος με εκείνον του ντε Σαντ. Αλλά η διαφορά τους είναι ότι, στην περίπτωση του Στίνερ, η προσωπική ευχαρίστηση υπόκειται στο Εγώ, ενώ στην περίπτωση του ντε Σαντ το Εγώ υπόκειται στην προσωπική ευχαρίστηση. Είμαστε ευγνώμονες στο ντε Σαντ, που μίλησε για την προσωπική ευχαρίστηση. Λυπούμαστε που ο Στίνερ δεν μίλησε για την δική του προσωπική ευχαρίστηση και για τον ντε Σαντ, ο οποίος, πιθανόν, να την γνώριζε. Για άλλη μια φορά, το να μιλάς γι' αυτό σημαίνει να το αρνείσαι. Το οποίο εξηγεί, αναφορικά με τους σκοπούς, γιατί εγώ πηγαίνω πιο μακριά: είναι αναγκαίο να τελειώνουμε με το τέλος.

Μετάφραση από τα γαλλικά στα αγγλικά
Michael William.

(Το κείμενο είναι αναδημοσίευση από το αμερικανικό περιοδικό *Anarchy*, τεύχος Χειμώνα '95-'96. Πρωτογράφτηκε για το *Bibliothèque des Emeutes Bulletin* No.6. Διεύθυνση: B.P.295, 75867 Paris cedex 18, France. Μετάφραση από τα αγγλικά, -μέσω ιντερνέτ- Γ.Φ. Βόλος)

Σημειώσεις

1. Σύμφωνα με την αντίληψη που δημιούργησε ο Βουαγιέ, "δημοσιότητα" σημαίνει την ανεξάρτητη, διακεκριμένη ολκότητα της επικοινωνίας (δες, *Introduction a la science de la publicite*, εκδόσεις Champ Libre).
2. Η λέξη "καταπίεζω" εδώ χρησιμοποιείται με έναν διαλεκτικό τρόπο, ο οποίος πηγαίνει πολύ πέραν της συνήθους, απλής "αρνητικής" έννοιας. Το γερμανικό ρήμα "aufheben" μπορεί να σημαίνει είτε "εγείρω", "ανυψώ", "διατηρώ", "παραμερίζω" ή "καταπίεζω". Η κίνηση της καταπίεσης (aufheben), όπως περιγράφηκε από τον Χέγκελ, δεν εκμηδενίζει κάτι, αλλά μόνο καταστρέφει την αμεσότητά του, ενώ ("αρνητικώς") αποκαλύπτει την ιδέα. Επίσης, αυτή η διαδικασία είναι παρόμοια στην ουσία της με εκείνη της συνειδητοποίησης.
3. "Τα πάντα" δεν σημαίνει "κάθε πράγμα", κάθε τι θεωρημένο Εξώχωρα, αλλά την ίδια την ολκότητα.